

Z(br)ANE

OSNOVNA ŠOLA

Sveta Ana

2023/2024

Male Anine novice

Šolski časopis učencev
OŠ Sveta Ana

OSNOVNA ŠOLA SVETA ANA

UVODNIK

Veseli me, da smo ponovno zbrali novice, dogodke, ideje, izdelke, zapise in še marsikaj, kar je nastalo v letošnjem šolskem letu. Časopis je dokaz vaše ustvarjalnosti, vaših uspehov, vašega truda.

Kot že nekaj let, se trudimo obdržati koncept časopisa. Na začetnih straneh so zbrane šolske novice, žal ne čisto vse, saj je leto zelo dolgo in se nabere kar nekaj dogodkov. Za vas smo zbrali le tiste odmevnejše, tiste zanimivejše in tiste po vaših željah. V nadaljevanju sledijo novice in utrinki iz posameznih razredov. Verjamem, da je še veliko takih, ki bodo ostali v vaših spominih.

V Anini ustvarjalnici pa so zbrane vaše ustvarjalne ideje. Dokazali ste, da vaša domišljija tako na literarnem kot na likovnem področju nima meja. Seveda tukaj sledi velika zahvala vsem vašim mentorjem. Ob koncu časopisa pa sledi še nekaj praktičnih nasvetov, križanka in še kakšna uganka.

Hvala vsem in vsakemu posebej za pomoč pri izdaji našega časopisa.

Učiteljica Ana Šnofl

KOLOFON

Z(br)ane male Anine novice, glasilo OŠ Sveta Ana

Letnik XV, št. 1

Šolsko leto 2023/2024

Urednica: Ana Šnofl

Lektorica: Mateja Kramberger

Izdal in založil: OŠ Sveta Ana, Sv. Ana 14, 2233 Sv. Ana

Tisk: FLORJANČIČ TISK tiskarstvo, založništvo in trgovina d.o.o

Kraj in leto izdaje: Sv. Ana, junij 2024

ISSN C508-9883

Naklada: 300 izvodov

Nekateri prispevki učencev nižjih razredov niso lektorirani.

Publikacija je brezplačna.

KAZALO

1. Uvodnik.....	2
2. Nagovor uredniškega odbora.....	3
3. Anine šolske novice.....	4
Intervju s pisateljem.....	4
TPLG	8
Projekt Krokus.....	9
Hekaton	10
London	12
Folklor in Dramski krožek.....	14
Lego in Šport	16
Foto natečaj in Šolski sklad.....	18
4. Anine razredne novice	20
Devetošolci.....	20
Predstavitev oddelkov.....	24
5. Anina ustvarjalnica.....	38
Ustvarjalnica.....	38
6. Anina galerija.....	62
7. Praktični nasveti.....	68
8. Reši, saj znaš.....	69

ZVESTI BRALCI TER BRALKE!

Dobrodošli!

Mi smo nazaj z letošnjimi šolskimi novicami, za katere smo gradivo zbirali čez celo šolsko leto. Šolske novice so odsev trdega, zagretega dela naših delavnih in ustvarjalnih učencev. Zagotavljamo vam, da je letošnja izdaja novic polna zanimivih, ustvarjalnih pa tudi resnih izdelkov in dosežkov naših učencev. Razkrivamo vam dogajanje na šoli in dogodke izven nje skozi šolsko leto 2023/24. V časopisu so vključeni tudi zanimiv intervju literarnega ustvarjalca, športni dosežki učencev, ekip, znanstveni in umetnostni projekti in dosežki. Na naši šoli je okrog 250 učencev, kar pomeni 250 različnih oseb, karakterjev, ki nas povezujejo v celoto, skupnost učencev. Prav različnost je tista, ki nam omogoča toliko različnih končnih izdelkov na toliko različnih področjih. Poudariti in razkazati smo želeli prav vsakega, kolikor se le da. Vabimo vas, da prelistate, preberete in si ogledate kratko obnovo letošnjega šolskega leta v našem šolskem časopisu.

Uredniški odbor šolskega časopisa

UREDNIŠKI ODBOR

Eva Golob, Lana Lehner, Eva Gosak Koler, Neža Šijanec

Foto: Ana Šnofl

Andrej Predin

pisatelj

Avtor: Karin Strmšek Petko

Zapisali: Eva Golob, Lana Lehner

<https://www.delo.si/kultura/knjiga/nagrada-desetnica-2023-prejme-andrej-predin/>

Karin: Lepo pozdravljeni na Osnovni šoli Sveta Ana. Zelo smo veseli, da ste danes med nami. Nekaj besed o vas smo že slišali s strani našega gospoda ravnatelja, ampak kaj bi pa o sebi povedali vi? Kako bi se nam na kratko predstavili? Kdo je pravzaprav Andrej Predin in kakšen je Andrej Predin, ki ga poznajo njegovi prijatelji in družina?

Andrej: Če bi vedel, kdo sem, bi bilo bistveno lažje. Zadeva je še bolj zapletena, ker imam strica, ki mu je prav tako ime Andrej Predin in to je v mojem življenju povzročilo že veliko, veliko zmede. Na primer, ko sem bil star 9 mesecev, me je mama peljala na sodišče k sodniku za prekrške, ker sem dobil poziv, da sem se vozil brez čelade na motorju. In od takrat so same težave. On je profesor doktor strojništva, ki uči na univerzi in vedno ga vsi njegovi študentje gledajo in si mislijo kako lahko ta (tip) piše pravljice. Drugače pa sploh ne vem, kako bi se predstavil, nekateri me predstavljajo kot pisatelja, drugi kot novinarja, po poklicu pa sem urednik kulture na Delu, tako da se preživljam s tem, da pišem članke o kulturi. Imam svojo ekipo novinarjev, s katero pokrivamo večje kulturne dogodke po državi. Nekaj časa sem bil tudi učitelj biologije. Potem sem se moral vrniti k pisanju in je za to zmanjkalo časa, tako da ne vem, kdo sem.

Karin: No, zdaj pa vam bom delo se malce otežila. Rekli ste, da ne veste, kako bi se predstavili. Kaj pa, če vam dam omejitev, da se predstavite samo v petih besedah?

Andrej: Zemljan, Štajerc, vedno so me klicali Zakaj, ker sem ves čas spraševal Zakaj, tako da sem zagotovo zakaj, poleg tega sem tudi Kje je.

Karin: Danes pa smo mi na strani, kjer postavljamo kaje in zakaje. Tukaj danes je veliko otrok po letih in po srcu, in mislim, da nam je vsem skupno, da nas zanimajo kakšne dogodivščine oz. nagajivosti. Odraščali ste v družini z brati in sestrami, zagotovo imate na zalogi kakšno potegavščino ali stvar, ki ste jo ušpičili. Bi lahko kaj delili z nami?

Andrej: Moja starša sta se ločila, ko sem bil v osnovni šoli, tako da imam brata in sestro iz očetovega prvega zakona, potem pa še dva polbrata in kadar se mi dobimo smo res velika družina. Ko sem bil v prvem razredu osnovne šole, sem mojemu bratu pripovedoval, kako je super v osnovni šoli, kaj vse se tam dogaja. Vedno me je poslušal z velikimi očmi in odprtimi usti. Enkrat sem ga poklical k sebi, na mizi sem imel list papirja, vzel sem svinčnik in narisal božička. Potem pa sem mu rekel: »Poglej, to si ti,« vzel radirko, ga zradiral in se obrnil proti njemu. Začel je bežati in kričati, da ga želim zradirati.

Karin: Mogoče pa od tod njegova ljubezen do ilustracij. Torej ste že zgodaj prijeli za svinčnik, sicer za drugačne namene, ampak na koncu ste pa se odločili za študij biologije. Mnogi se temu verjetno čudijo. Kako to, da ste se odločili za ta študij?

Andrej: Moj oče je nekaj časa učil angleščino in slovenščino v Jurovskem Dolu in tam je imel sodelavko, učiteljico biologije. Jaz sem imel ves čas rad naravo, potem pa smo enkrat šli v Jurovski Dol na obisk. Ta učiteljica me je peljala v svojo učilnico, kjer je imela vse te terarije, akvarije, kače, žabe ... Bil sem popolnoma navdušen. Peljala me je še do neke mlake v bližini in takrat sem se odločil, da bom absolutno šel študirat biologijo, da bom biolog. Bil sem pa zelo netipičen biolog.

Karin: Netipičen v kakšen smislu?

Andrej: Biologija je študij, ki zahteva zelo veliko učenja, zelo veliko časa si bos in moker in premražen. Predvsem pa se moraš veliko imen naučiti na pamet. To meni nikoli ni šlo najbolje. Po prvem letu študija sem odšel na Kitajsko raziskovat rakce. Takrat sem ta pustolovski biološki del vzljubil in nekako to potem zaključil.

Karin: Prepričali sta vas torej učiteljica in mlaka. Če tudi ni bilo vedno lahko, ste se vseeno spopadli s študijem. Naši devetošolci se počasi vpisujejo v srednje šole. Kaj bi jim vi svetovali? Kako naj se odločijo za nadaljnjo pot?

Andrej: Moja hčerka je v osmem razredu, tako da se pogovarjamo veliko o študiju. Rad bi povedal predvsem to, da, ne jemati tega preveč resno, v smislu, da čutiš preveč pritiska nad to odločitvijo. Poti so zelo raznolike in v primeru, da nekaj ne uspe v prvem poskusu, ne pomeni, da se to ne bo zgodilo. Jaz sem po osnovni šoli eno leto obiskoval elektro šolo na SERŠu, kjer so me naučili vse o elektriki, šele pozneje sem prišel na drugo gimnazijo. Ko sem prišel na elektro šolo, sem mislil, da so sanje izgubljene, da nikoli ne bom biolog, potem se je izkazalo samo, da je pot malo drugačna. Če si neobremenjen glede svoje prihodnosti, je veliko lažje in bolje pristopiti k vsemu skupaj.

Karin: Je bil še pač en ovinek več.

Andrej: Tako je. Včasih so ovinki potrebni. Če gre pot naravnost, še ne pomeni, da je to najhitrejša pot do cilja, tako da to bi bilo moje sporočilo: »Vzemite si ga na easy.«

Karin: Omenili pa smo že, da niste edino znano ime v družini. Oče Zoran Predin je znan glasbenik iz skupina Lačni Franc, brat Rok Predin, je ilustrator, režiser, animator. Kako se počutite kot del tega »triot« družine Predin?

Andrej: Midva z bratom sva duo, oče pa je scena zase. Od nekdanj sem si želel, da bi bil moj oče nekaj običajnega po poklicu. Kar se tiče ustvarjanja, pa je povezava naju z bratom zelo močna že iz otroštva. Že kot otroka sva ustvarjala stripe. Jaz sem pisal besedila, on pa je ilustriral. Tako je še danes. V kratkem bo končana risanka Muca Copatarica, ki je nastala prav po Ančkinih likovnih predlogih, odstopila nama je tudi te svoje skice in zapise, tako da bo Muca Copatarica v roku enega meseca prvič zaživela. Naredila sva tudi drugo risanko, ki se imenuje Bimberli, ki bo kmalu na televiziji. Risanka je malo povezana z Mico pri babici. Delala sva skupaj lutkovno predstavo Bimberli. Prišla pa še bo ena najina skupna slikanica, v kateri nastopajo cirkuške bolhe.

Karin: Zelo zanimivo! Verjamem, da se vsi že zelo veselimo prihajajočih projektov. Midva pa se še malo prebija na začetek. Povedali ste, da ste že v otroštvu vi bili tisti, ki ste pisali besedilo v stripih. Bi znali povedati, kaj vas je nagovorilo, da ste vzljubili pisanje?

A: V prvem razredu osnovne šole sem dobil nagrado za najboljši spis. V srednji elektro šoli so bili navdušeni nad menoj, ker drugi niso znali pisati, na gimnaziji pa sem izgubil voljo do pisanja zaradi profesorice. Vrnila se je na faksu, po vrnitvi s Kitajske. Takrat sem začel pisati roman Na zeleno vejo. Ko je knjiga izšla in bila uspešna, mi je to dalo veter v jadra. Otroške vsebine pa sem začel pisati, ko sem sam dobil otroke.

Karin: Zanima me, koliko knjig ste že napisali. Štejete?

Andrej: Ne, mislim da med deset in dvajset.

Karin: Nekaj jih imamo tudi tukaj. Začnimo z vašim otroškim leposlovjem. Vaše najbolj znane otroške knjige so o Mici pri babici. Od kod ideja?

Andrej: Vsak konec tedna sva z bratom preživela pri babici, saj sta starša potrebovala nekaj časa zase. Med tednom pa sem preživel veliko časa z drugo babico, saj smo živeli skupaj. Torej so bile babice zelo prisotne. Pri babici, s katero sem živel med tednom, je bilo vse resno, vedno pospravljeno in vse po pravilih, medtem ko je bilo pri drugi babici vse dovoljeno. Lahko si počel, kar si hotel. Dedka ni bilo, ker je že umrl, zato sva lahko imela celo stanovanje zase. Tudi svoji hčeri sem želel dati ime Mica, pa se nekako ni uresničilo. Zato pa sem si jo ustvaril.

Karin: Pri drugi babici je bil torej raj za domišljijo. Nekje sem prebrala, da ne želite tipičnih otroških junakov, kot so medvedki in podobno. Kakšen je vaš recept?

Andrej: Ničesar ne delam na silo, po navadi kar pustim, da se stvari same ponudijo. Krokodil pri babici je tisti krokodil, ki so ga prodajali v Ikei. Kupili smo ga hčeri, ker so ga takrat pač vsi imeli, to je bil najnujnejši nakup, pomemben je bil za preživetje, potem pa je kar obležal na postelji. Beli zajček, ki smo ga kupili v Angliji, je bil res tak »fensi«¹ zajček, ki smo ga enkrat pozabili nesti v Maribor, a ker brez njega ni mogla zaspati, smo kupili še enega za rezervo. Tako je pri prvem otroku. Tudi jaz sem mel žirafa, gumijasto igraro, ki je bila neuničljiva, in vse te junake sem uporabil v knjigah.

Karin: Te živali pa niso edine, ki se pojavljajo v vaših knjigah, med njimi so tudi neobičajne, denimo suhe južine ipd. Ta recept očitno deluje, saj ste lansko leto prejeli za delo Arlan pod preprogo knjižno nagrado desetnica, slovensko literarno nagrado za otroško in mladinsko delo. Kako danes gledate na to izkušnjo?

Andrej: Ta roman je nastal že veliko prej, ampak vmes je prišla pandemija. Pred pandemijo bi morala biti država Slovenija na knjižnem sejmu častna gostja. Zato smo se odločili, da gremo letos kar s knjigo na sejem. Sama zamišlja temelji na žalostni zgodbi. Mojemu sinu je ime Arlan, zato je ta knjiga posvečena njemu, ker so vse ostale hčerki. Začne pa se z vojno v Siriji, od koder je neka družina bežala čez morje s čolnom, ki je utonil. Dečka te družine je naplavilo na turško obalo. Svet je obkročila in pretresla fotografija tega dečka, ki mu je bilo ime Alan. In takšne zgodbe se te dotaknejo. Tema teh nesrečnih otrok se mi je zdela pomembna, zato sem jo poskušal zapisati, razumljivo in na način, primeren tudi mlajšim bralcem. Za knjigo je dolga pot, vmes sem se je že tudi naveličal in je sploh nisem maral, zdaj pa jo bom spet prijel v roke, ker greva skupaj na sejem.

Karin: Knjigo sem začela brati včeraj in je nikakor nisem mogla dati iz rok. Toplo jo priporočam v branje.

Andrej: Lahko pa povem, da je vrtnar morilec.

Karin: Znani ste tudi po svojem dramskem ustvarjanju. Vas je kdaj zamikalo, da bi tudi stali na odru?

Andrej: Da bi bil igralec? Ne, ne zares. Bil bi bogat, občudovan in lep. Vse ostalo pa ne. Pobljše sem spoznal gledališče in to ni posel zame. Igralci so drugačen tip ljudi kot jaz. Na odru se ne počutim dobro. Rad sem v ozadju.

Karin: Naši učenci so si imeli priložnost ogledati predstavo Bimberli, slovo od namišljenega prijatelja. Ste ga kdaj imeli tudi vi?

Andrej: Ne. To je bila spet fora moje hčere, ki je pogruntala, da se, če ima namišljenega prijatelja, njeni mamici malo rola. Z bratom sva zgodbo osnovala tako, da je mišljena kot slovo od otroštva. Ko je otrok dovolj star, odvrže formalno otroštvo, vendar se potem izkaže, da to ostane v človeku. Včasih je denimo veljalo, da nisi smel pozimi jesti sladoleda, zato so pogruntali zimski sladoled, ki v bistvu ni sladoled.

Karin: To ni bilo to.

Andrej: Ne. Zgodba govori o slovesu od otroštva.

Karin: V nadaljevanju bi se dotaknila vaših ilustracij. Veliko sodelujete z bratom, vendar ste sodelovali tudi z Marjanom Mančkom. S kom lažje sodelujete?

Andrej: Seveda z bratom. Sva zelo dober tandem, ker se nama ni treba veliko pogovarjati, že s pogledom se sporazumeva in stvari gredo zelo hitro. Z Mančkom sem res želel sodelovati, saj sem njegov oboževalec že iz otroštva. Poslal sem mu besedilo in potem sem bil dva dni čisto prevzet in čakal njegov klic. Nisem mu dal nobenih namigov in zahtev, vendar je ustvarjal zelo blizu temu, kar sem si predstavljal.

Karin: Sodelovali pa ste veliko z bratom. Kako poteka vajin proces dela?

Andrej: Različno, včasih da on idejo, ki jo jaz razvijem v zgodbo, ali obratno. On je v svojem likovnem delu popolnoma svoboden, jaz upoštevam njegove nasvete, on moje. Vsak pa dela svoje. Je zelo hiter ilustrator in podobe hitro nastajajo. Zelo hitro se ujameva. Ni pa nujno, da vedno.

Karin: Kakšen nasvet bi dali našim mladim bralcem ali celo bodočim pisateljem?

Andrej: Čim več brati in čim več pisti. Čisto enostavno. Branje naj bi bilo izključno užitek in veselje, kar pa ni res. Branje je spretnost. To je kot trening. Več kot bereš, lažje bereš, raje bereš, hitreje bereš in vedno bolj uživaš v branju in vedno več zgodb in znanja se ti odpira. To te bogati. Opažam pa, na žalost, da nas čedalje vedno manj bere, mladostniki so ena najšibkejših bralnih generacij. To me kar žalosti. Potrebne bi bilo več spodbude, zato tako rad pridem na šole. Če hočeš biti pisatelj, pa moraš pisati. Podobno je kot z branjem. Na začetku gre težje in počasi, kasneje padeš v nek trans in se prepustiš pisanju. Nikoli ne veš, kako se bo zgodba napisala.

Karin: Čisto za konec pa še nekaj. V nekem intervjuju sem prebrala, da v domačem laboratoriju pripravljate vodo v prahu. Kako gre ta projekt?

Andrej: Zadnje čase je malo zastal, mislim pa, da sem že čisto blizu temu. Se mi zdi, da bi bila voda v prahu zelo praktična stvar: ko si žejen, samo prah vzameš zraven.

Karin: Odlično. Na tej točki se vam zahvaljujem, da ste nas obiskali in nam polepšali dopoldan.

OŠ Sveta Ana je sodelovala na 38. festivalu Turizmu pomaga lastna glava.

Turistična zveza Slovenije je razpisala državni festival z naslovom Okusni zakladi - lokalni kulinarčni spominki s trajnostnim pridihom.

V okviru tega je v torek, 16. 4. 2024, v Mariboru potekalo državno srečanje Turizmu pomaga lastna glava.

Skupina učencev naše šole je sodelovala z nalogo Lan in Ana v iskanju zaklada. Uspešno smo predstavili nalogo na turistični tržnici in prejeli dve zlati priznanji: za raziskovalno nalogo in najboljšo predstavitev našega turističnega produkta.

V četrtek, 16. maja, smo sodelovali še na državnem srečanju vseh zlatih nalog v Medvodah pri Ljubljani. Tam smo izmenjali izkušnje in spoznali ter okušali kulinarčne dobrote in »zaklade« vseh sodelujočih šol iz Slovenije. Pokušali smo dobrote, ki so jih pripravile druge šole, in ponujali naše piškote iz pirine moke z lanenimi semeni, lanene prigrizke in pirin kruh.

Ob zaključku smo še zaplesali in prejeli nagradni izlet na

Gorenjsko – v kamp Šobec, z vključenim kopanjem in kulinarčno pogostitvijo. Našo stojnico smo predstavili tudi v prostorih šole in občinske avle. Pri pripravi raziskovalne naloge in izpeljavi projekta so nam pomagali:

OŠ Sveta Ana in šolski sklad, ravnatelj Aleksander Šijanec, Občina Sveta Ana, župan Martin Breznik, Aktiv kmečkih žena in deklet občine Sveta Ana, gospe Lojzka Brancelj, Helena Šober in Marjeta Tašner.

V program ponujenega produkta so se vključili in prispevali izdelke:

Domačija Kapl – gospa Darinka in gospod Viktor Kapl, Ekološka učna kmetija Pri Fridi: gospa Frida in gospod Franček Ruhitel in ostali sodelavci: hišnika Miran Rola in Boštjan Rajšp, računalničar David Pešl ter Milan Rola in Žan Rola. Pri delu so nam svetovale mentorice Ana Šnofl, Božena Šmirmaul in Irena Rola Bek.

Zahvaljujemo se vsem za pomoč pri izdelavi naloge in njeni predstavitvi!

Ekipa TPLG

Foto: Irena Rola Bek

Devetošolci smo se letos v okviru projekta Krokus odpravili v Muzej norosti na Trate, kjer smo imeli ogled gradu in delavnice na temo drugačnosti. Ugotavljali smo, kako malo je potrebno, da si izločen iz skupine, pa naj bo to športna ekipa ali razredna skupnost. Hitro se nas lahko »prime« nalepka, s katero dobimo moč in vpliv ali pa nas popolnoma izloči iz neke sredine.

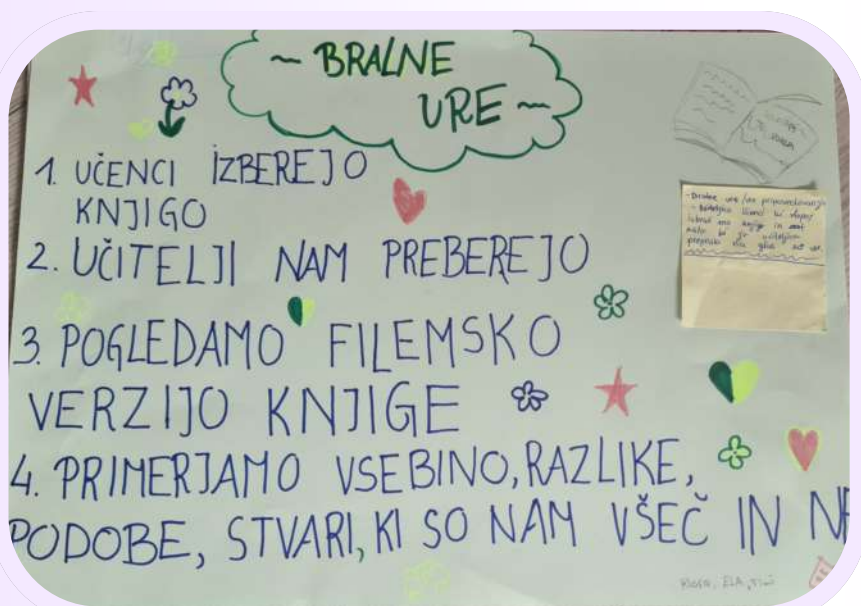
Eva Golob, 9. b

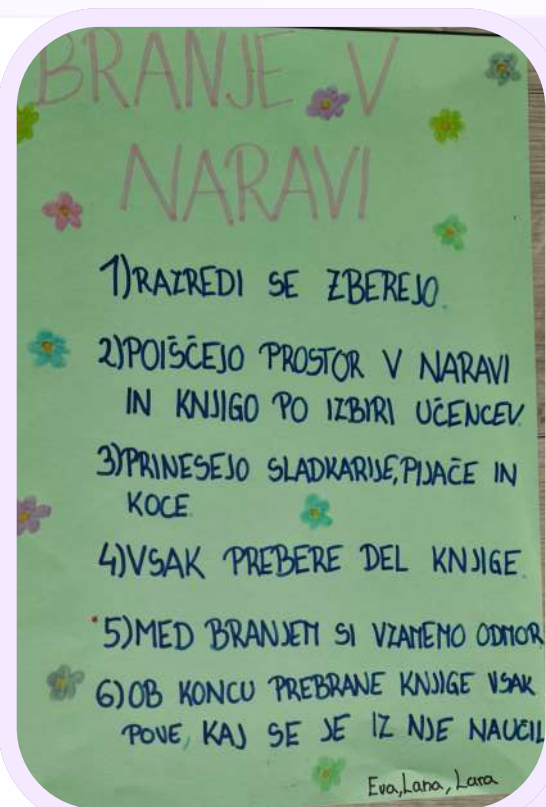

HEKATON

Za dvig bralne kulture so učenci s pomočjo hekatona nanizali številne ideje za branje in jih v razredih tudi uresničili.

9. razred

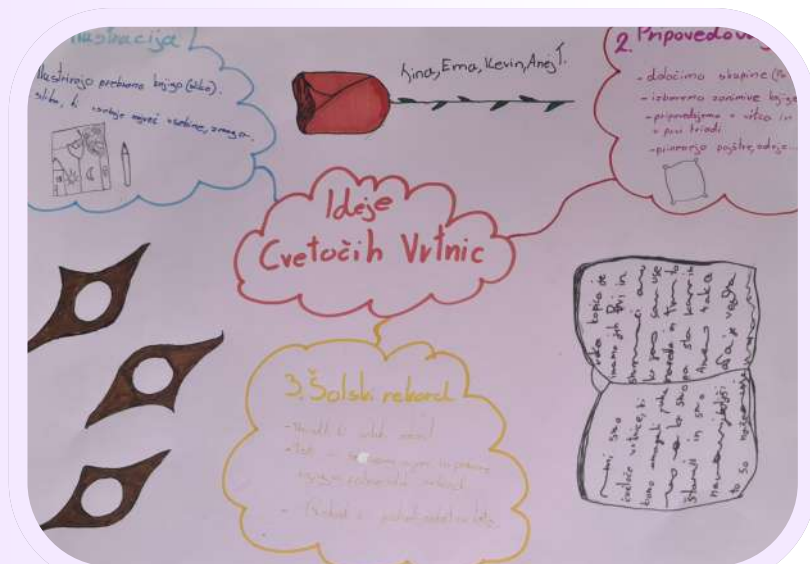
9. razred

7. a razred

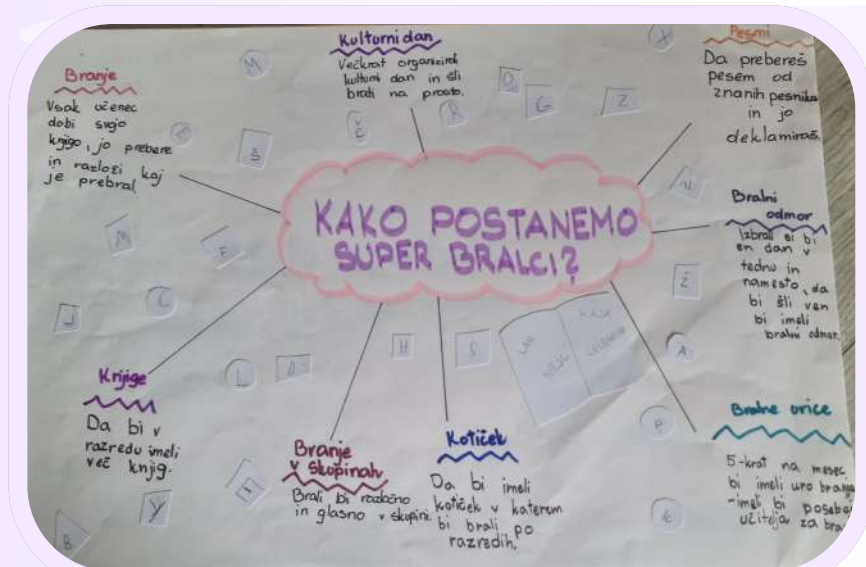

4. b razred

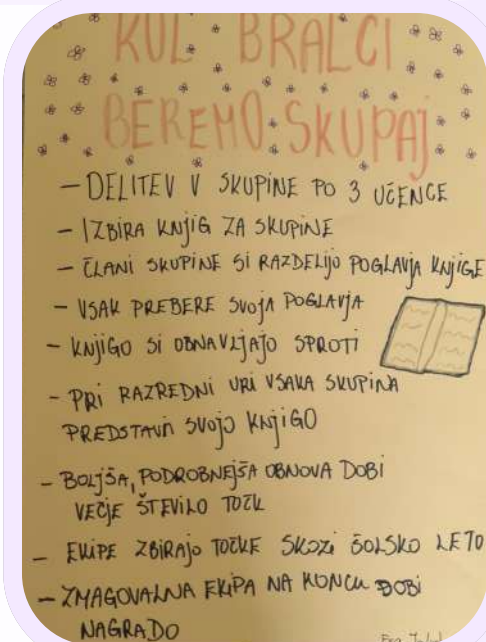

6. a razred

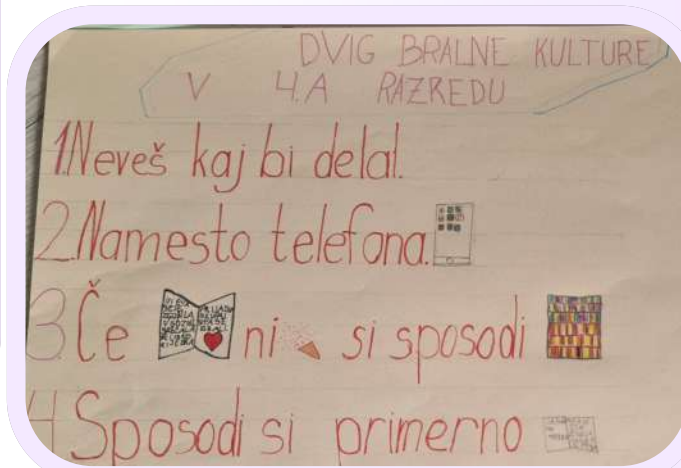
4. b razred

6. b razred

6. a razred

4. a razred

ZGODOVINSKA ZMAGA DEVETOŠOLCEV

Oktobra 2023 se je na naši šoli odvila težko pričakovana tekma v odbojki med učenci 9. razreda in učitelji. V prvem setu smo devetošolci učiteljem pustili, da so prišli v vodstvo, nato pa se je igra zares začela. V drugem setu smo devetošolci povedli in igra je bila vedno bolj napeta ter zanimiva. Učitelji se niso predali. Stiskali so svoje zadnje moči ter se borili do konca, ampak vseeno si je v tretjem setu zmago priporil 9. razred. Prvič se je zgodilo, da smo učenci zmagali proti učiteljem. Vidi se, da smo dobri športniki in športnice. Mislim, da smo lahko ponosni na ta dosežek.

Neža Šijanec, 9. a, in Eva Gosak Koler, 9. b

Foto: Patrik Čerče

LONDON

At the beginning of our winter holidays in February, our school went to London. Our trip started very early in the morning when we all gathered in front of the school, put all our luggage on to the bus and started our way to Venice. When we arrived to Venice airport, we had to wait a little for our plane to arrive. Our flight to London was about two hours long and it was pretty smooth. When we arrived to London we went to our hotel, put our stuff into rooms and headed to our first tour which was the King's Cross - one of the most beautiful and historic railway stations in London. Then the path took us to Royal Albert Hall and Albert's statue across the road from it. We have learnt a lot about history already on our first day in London. However, our day finished with the visit to the interesting Science Museum and the last museum we visited was the Natural History Museum where we found many natural history exhibitions.

Our second day started with English breakfast and then we made our way to Greenwich where the east and west come together. We also saw the Cutty Sark ship there. On the top of the hill, there is the Royal Observatory and the views from there were just amazing. From there we drove down the river Thames on a boat to the central London. We exited next to the Tower of London that holds lots of rich history. While walking next to the Thames we saw HMS Belfast and the highest building in UK which is the Shard and we also saw the Shakespear's Globe Theatre. We went across the river again but this time on swinging bridge called Millennium Bridge to the St. Paul's Cathedral. After that we ate dinner in the centre and on our way back to the hotel we went through China Town.

After our breakfast on the third day, we met our native tour guide for the day and headed right to the Buckingham palace, where we watched the changing of the guard. Further along the way we walked past Clarence house where king Charles III lives. Then we walked through the royal St. James Park and to the National Gallery, where we enjoyed looking at the paintings. We filled out tum-mies at the Covent Garden Market. The road then led us to the Parliament Square. We saw Westminster Abbey there and Big Ben. We continued down the Downing Street where the Prime Minister lives. And then, the moment we've been all waiting for: we went on a ride on the famous London Eye. It is one of my favourite moments in London. We concluded this day in colourful and vibrant Camden Town where we emptied our wallets on their big market, and finished off with some burgers.

Our last day was pretty exciting too. We enjoyed standing on the famous Trafalgar square and did some more shopping on Oxford Street. Then we continued to the famous Madame Tussauds where we saw a whole lot of famous people's wax statues. There were many models, actors, sportsmen and politicians. That was our last tour of our trip. After that we rode the typical English double-decker back to hotel to pick up our luggage and headed back to the airport. It was raining when we landed in Venice but that didn't bother us because we were very excited about going home. We drove back to Sveta Ana and that was the end of our trip to London.

We all enjoyed it very much and we all wish it would have lasted longer. It was a great experience.

Eva Golob, 9. b

OTROŠKA FOLKLORNA SKUPINA OŠ SVETA ANA

Otroška folklorna skupina Osnovne šole Sveta Ana na šoli pod mentorstvom Mateje Kop deluje že petnajsto leto. Vsako leto se skupini pridruži kar nekaj novih članov, na letošnjo zasedbo pa smo še posebej ponosni. Mlade plesalce druži veselje do igre, petja in plesa. Radi nastopamo na različnih prireditvah in folklornih revijah.

Letos smo se, kot vsako leto, udeležili srečanja folklornih skupin, plesali smo tudi na več prireditvah, na primer na dobrodelnem koncertu, obiskali smo tudi starejše občane itd. Čeprav včasih vaje niso popolne, se vseeno veliko trudimo, v to vlagamo veliko dela in namesto prostega časa ob jutranjih urah raje vadimo in se pripravljamo na nastop. Zelo veseli in ponosni smo na to, da mentorica, učiteljica Mateja Kop, prisluhne našim idejam in nas spodbuja. Plesalci plešemo ob spremljavi naših godcev, Simona Rajterja na frajtonarici, in ravnatelj Aleksandra Šijančca na klarinetu. Obema smo zelo hvaležni za čas, ki si ga vzameta za nas.

Upamo pa, da se nam naslednje leto pridruži še več članov, saj so dobrodošli vsi, ki radi plešejo, se zabavajo in ki se želijo naučiti več.

VABLJENI NA

RINGARAJA
območno srečanje otroških folklornih skupin

Lina Kop, 7. a

DRAMSKI KROŽEK

Letos je dramski krožek obiskovalo pet učencev: Zala Zemljič, Lina Kop, Anže Rola, Tanit Tia Šnofl in Bine Peklar Golob. Naša mentorica je učiteljica Mateja Kop. V septembru smo dobili dramsko besedilo in razdelili smo si vloge. Letos je bil naslov naše dramske igre *Družina*. To temo je učiteljica izbrala, ker je v današnjem času zelo pogosta. V zgodbi je vsak družinski član v svoji sobi in dela svoje stvari ter se ne ozira na ostale člane družine. Mama je zelo obupana in žalostna, ker mora vsa hišna opravila delati sama. Želi si, da bi se družina lahko skupaj usedla in se pogovorila ter da bi bili bolj povezani. Ata je brezskrben, za vse se mu je vseeno. Njemu je pomembna televizija in da lahko v miru na kavču bere časopis. Dana je najstnica, ki sanjari o tem, kako je slavna in popularna pevka z veliko oboževalci. Ure in ure sedi za ličilno mizico in se liči, si lakira nohte, se parfumira ... Gaj je najstnik, ki je zaljubljen in poskuša ljubezensko izpoved napisati simpatiji preko računalnika. Vso našo zgodbo spremlja sončnica, ki lepo povezuje igro. Vsi lepo delajo svoje ko kar naenkrat zmanjka elektrike. Kaj pa potem?? Če vas zanima, si lahko ogledate našo igro na youtubeu, kamor jo je naložil JSKD Lenart.

Z našo igro smo se udeležili območnega dramskega tekmovanja v Benediktu. Ker smo se tako dobro odrezali smo, se uvrstili na regijsko tekmovanje, ki je bilo letos v Slovenski Bistrici. Tudi tam smo se odlično odrezali. Nastopali pa smo tudi pred domačim občinstvom na prireditvi ob materinskem dnevu v telovadnici. Zelo ponosni smo, da smo nasmejali občinstvo

Zala Zemljič, 8. a

Mladi LEGO-ustvarjalci in modelarji OŠ Sveta Ana

V petek, 29. 3. 2023, je v Ormožu potekalo področno srečanje v konstruiranju LEGO in izdelavi izdelkov.

Našo šolo je zastopalo 10 učencev od 1. do 8. razreda: Tim Kuzma in Lovro Rola (1. r.), Erik Bruher (2. r.), Lin Kop (3. r.), Eva Polenšak (4. r.), Metod Šijanec, Gašper Lasecky, Melanie Bruher in Ela Jančar (6. r.) in Brin Peček (8. r.).

Vsi smo preživeli ustvarjalno dopoldne v sestavljanju izdelkov iz lego gradnikov, izdelovanju iz papirja in učenčeve domače delavnice.

Tekmovalci so se odlično odrezali, saj so v kategoriji LEGO Tim, Lovro, Erik in Lin prejeli bronasta priznanja na regijski ravni. Brin Peček, ki je prav tako prejel bronasto priznanje, pa je našo šolo zastopal tudi na državnem tekmovanju v Ljubljani. Predstavil je svoje izdelke iz domače delavnice: klubsko mizico, sliko in skulpture.

Nagrajen je bil s srebrnim priznanjem na državnem nivoju.

Modelarji

ŠPORTNA TEKMOVANJA V LETU 2023/2024

V tem šolskem letu smo z učenci in učenkami šole tekmovali na medobčinskih športnih tekmovanjih.

S starejšimi učenci smo se na začetku šolskega leta udeležili tekmovanja v košarki v Lenartu, kjer se nismo uvrstili med prve tri ekipe.

Sledilo je tekmovanje v nogometu za starejše dečke, kjer smo se uvrstili na 4. mesto.

V Voličini je potekalo tekmovanje v nogometu za starejše deklice, tam so dekleta zasedla 3.mesto. V Sv. Trojici pa je bilo tekmovanje v nogometu za mlajše deklice, ki so prav tako dosegle 3. mesto.

Sledila so tekmovanja v odbojki v Benediktu. Starejše deklice so bile tretje, dečki pa so bili v konkurenci najboljši. Zasedli so odlično 1. mesto.

V mali odbojki, kjer igrajo dečki in deklice mešano, smo žal izpadli po predtekmovanju.

Na zadnjem tekmovanju, ki je potekalo v Jurovskem Dolu na prostem, so dečki dosegli 3. mesto v nogometu na travi, dekleta pa so bila najboljša v odbojki na mivki. Čestitke vsem za prikazano igro in vzorno športno obnašanje.

Športniki

Foto: Martina Urbanič Rajšp

Nik, 9. b

Tjaš, 7. a

Tiana Marija, 7. a

V okviru turističnega krožka TPLG smo tudi v letošnjem šolskem letu razpisali foto natečaj.

V zimskih dneh, ko nas je vreme »prikovalo« v notranjost, smo v domači kuhinji ali pri babici oz. sorodnikih iskali motiv dobro pripravljene domače jedi, značilne za naše kraje.

Lahko je bila stara, že pozabljena jed s pridihom sodobnosti.

Nekaj najboljših idej in fotografij smo uporabili za raziskovalno nalogo pod okriljem Turistične zveze Slovenije, za 38. festival Turizmu pomaga lastna glava z naslovom Okusni zakladi.

Turisti

Šolske stojnice – veliko dela in odličen uspeh

Na šoli organiziramo pripravo stojnic ob različnih priložnostih: božično novoletne stojnice, ob valentinovem in ob materinskem dnevu, pa tudi velikonočne stojnice. Organizacijo in pripravo ponudbe prevzame upravni odbor šolskega sklada, pomagajo pa učenci, zaposleni, pa tudi starši in občani. Pred novim letom smo celo organizirali delavnice, kjer so se priključili tudi starši.

V petek 1.12. in soboto 2.12.2023, smo učenci, delavci in starši pod okriljem šolskega sklada, pripravili stojnice v Europarku z bogato ponudbo raznovrstnih izdelkov. Z njimi smo poželi velik uspeh, ne samo da smo unovčili skoraj vse izdelke, obenem smo promovirali tudi našo šolo in kraj. Za popestritev so poskrbeli naši mladi harmonikarji.

Prav tako smo v šolskih prostorih pripravili darilni bazar in stojnico v mesecu decembru.

Ob valentinovem je bila zelo uspešna stojnica izdelkov v šolskih prostorih.

V mesecu marcu in v začetku aprila pa smo pripravili še stojnice ob materinskem dnevu in veliki noči. Tokrat smo pripravili za občane enodnevno ponudbo tudi v kraju pred gasilskim domom in večdnevno v šolskih prostorih.

Z zadnjo stojnico pred veliko nočjo smo zaključili serijo stojnic v letošnjem šolskem letu v organizaciji šolskega sklada. Vse so bile uspešne in so obogatile stanje na računu šolskega sklada. Za obiskovalce na stojnicah smo poskrbele učenke šestega razreda.

Zahvaljujemo se vsem - učencem, staršem, delavcem in članom upravnega odbora, ki ste pomagali pri izdelavi izdelkov, prispevali izdelke in sodelovali pri izvedbi stojnic v šoli in kraju.

Ekipa šolskega sklada

Foto: Irena

Rola Bek

Vsi smo vedli, da naš cajt tut enkrat pride. Od vas se poslavljamo zvezde Svete Ane in največji dobičkonosniki anovskega Mercatorja.

2 razreda, 28 učencev, 28 različnih karakterjev. Prečekirate jih lahko spodaj.

Sem Rene, itak da sem kralj.

Sem Klara, itak da vedno rišem.

Sem Nejc, itak da sem
skoz tiho.

Sem Eva, itak da mam vse, kar rabiš.

Sem Tina, itak da sem skoz
tečna.

Sem Žiga, itak da sem
najmanjši.

Jaz sem Vid, itak da sem
anovski Batman.

SLOVO GENERACIJE 2015–2024

Sem Staš, itak da sem največji.

Sem Neža, itak da si cel čas pojem in zraven še plešem.

Sem Klemen, itak da se znam oblačit.

Sem Teo, itak da me vsi kličejo Franček.

Sem Jakob, itak da vedno vstanem ob šestih.

Sem Lana, itak da sem skoz glasna.

Sem Evelin, itak da mi vsi pravijo Evelina muca fina.

Zvezde Svete Ane, Mercatorjevi dobičkonosniki

Sem Ela, itak da mi vse ukradejo.

Sem Matic, itak da vedno pozabim narediti domačo nalogo.

Sem Tomaž, itak da imam rad šport.

Sem Lara, itak da imam rada živali.

Sem Ana, itak da non stop plešem.

Sem Jan, itak da ne vem, kaj bi rekel.

SLOVO GENERACIJE 2015–2024

Sem Žana, itak da vedno govorim o konjih.

Sem Kevin, itak da sodelujem povsod, razen v šoli.

Sem Matevž, itak da me nikoli ni v šoli.

Sem Nik, itak da se skozi vozim z motorjem.

Sem Goska, itak da vedno rabim dolgo, da skapiram foro.

Jaz sem Anže, itak da rad igram nogomet.

Sem Eva, itak da mam vedno prav, tudi ko nimam.

Sem Timi, itak da vedno vse pozabim.

Smo prvošolci, ki radi
rišejo, izdelujejo in se
učijo.

Med seboj smo
prijatelji. Skupaj se
radi igramo in se
smejemo.

KDO SMO MI?

Smo zelo živahni in
pametni.

Foto: Suzana Kaloh

LETOS SMO...

...se zabavali.

...se spoznali s šolo
in se z njo spoprijateljili.

...se naučili brati in
pisati.

...veliko časa preživeli
zunaj.

ŠOLA V NARAVI

V mesecu oktobru, teden pred jesenskimi počitnicami, smo se učenci 3. a in 3. b razreda odpravili v plavalno šolo v naravi na Debeli rtič. Teh pet dni je bilo zelo pestrih in zanimivih. Nismo se samo učili plavati, ampak so bili dnevi polni različnih dejavnosti: obiskali smo mesto Piran, raziskovali morsko obalo, izdelovali glasbila, peli in plesali, se podali na nočni sprehod z lučkami in se družili s svojimi sošolci. Bilo je zabavno in polno novih doživetij.

BEREMO V KNJIŽNICI

Od meseca februarja naprej smo se vsak torek 2. šolsko uro odpravili v knjižnico. Kaj smo tam počeli?

Braaaaaali 😊. Pet, včasih tudi 10 minut smo polglasno brali. Učenci so z veseljem odhajali v knjižnico, si tam

poiskali knjigo in jo po 5 minutah vrnili na polico. Velikokrat so si knjige tudi izposodili in jih do konca

prebrali doma, saj jim je bila vsebina knjige zanimiva.

Ajda Ješovnik, 3. a

NATEČAJ – GOZD

V okviru projekta Leaf – znanje o gozdovih smo sodelovali na likovno-literarnem natečaju na temo Gozd in podnebne spremembe.

Od ponedeljka, 23. 10., do petka, 27. 10., smo bili v šoli v naravi na Debelem rtiču. Učili smo se plavati, raziskovali smo morsko obalo, izdelali smo si glasbilo, zvečer smo se z lučkami sprehodili na hrib in opazovali obalo, izdelali smo si spominski magnet, obiskali smo mesto Piran ...

POUK NA PROSTEM

Skozi šolsko leto smo kar nekaj časa preživeli izven naše učilnice. Sicer manj, kot bi si želeli, saj nam je vreme večkrat prekržalo načrte. Učili smo se v gozdu, na travniku, na vrtu, ob cesti, na igrišču ... V gozdu, ki ga obiskujemo, nas čaka na novo pripravljena učilnica. Že komaj čakamo, da jo preizkusimo in se v njej kaj novega naučimo!

Foto: Kaja Štefanec

POMLADNA PESEM

Ko se je pričela pomlad, smo veliko razmišljali o rimah in o značilnostih prihajajočega letnega časa. Razdelili smo se v skupine in s skupnimi močmi napisali našo prvo razredno pesem.

RAZREDNA POMLADNA PESEM

Avtor: učenci 3. b

Prišla pomlad je mlada in z njo tudi roža, ki me dostikrat poboža. Prišli metulji tudi so, na našo jaso pisano. S te jase pokukali so zvončki, ki izgledajo kakor lepi sončki. Ko pa pogledam na drevesa, me spominjajo na nebesa. Tam tudi je čebela, ki v panju je vsa vesela in debela. Ona rada ima med, zato leta s cveta na cvet.	V naši kuhinji pa fajn diši, ker babica se v njej mudi. Spekla je potice, ki izgledajo kot spomladanske ptice. Jaz pa hitro zdaj hitim, da v šolo ne zamudim. Tu prijatelje imam in se z njimi rad igram!
--	---

EKO NATEČAJ

Sodelovali smo na dveh EKO natečajih. Prvi je bil likovno-literarni natečaj na temo Gozd in podnebne spremembe, drugi na temo Odpadkom dajemo novo življenje. Pri slednjem smo iz odpadnih materialov izdelali didaktične igre, predvsem za matematiko. Učenci so bili za delo zelo motivirani in igre z veseljem uporabljajo.

MOJE SUPER MOČI

Nekajkrat na leto sta nas obiskali psihologinja Simona Kapl in pedagoginja Petra Cimerman. Ob pomoči delovnega zvezka Moje super moči smo izvedli različne delavnice in vaje. Preko različnih vaj in aktivnosti smo se učil prepoznati in izražati čustva, učili smo se o odgovornosti, o sprejemanju odločitev, o socialnih veščinah ter tako gradili svojo samopodobo.

Učenci 3. b z razredničarko

Foto: Kaja Štefanec

ŠPORTNI DAN – 4. razred – sankanje na Arehu

Glede na to, da pri nas letošnje leto ni bilo veliko snega, smo zimski športni dan preživeli na Arehu v pravi zimski idili: nizke temperature, sivo vreme, rahel mrzel veter, ivje na vejah dreves in seveda SNEEEG!

Foto: Anja Ploj

SVETOVNI DAN ČEBEL – 20. maj

V 4. razredih smo svetovni dan čebel obeležili z naravoslovnim dnevom na to temo. Medse smo povabili go. Suzano Rejak Breznik, ki je predana čebelarka. Povedala nam je veliko zanimivega in novega o čebelah ter poudarila njihov velik pomen za človeštvo. Na koncu njenega obiska smo bili deležni še degustacije različnih vrst medenih izdelkov.

Foto: Simona Petek

OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA – 4. a, 4. b in 4. c

Tudi letos smo se udeležili otroške varnostne olimpijade, ki je potekala na ŠRC Polena v Lenartu.

Učenci so tekmovali v štirih igrah:

- človek ne jezi – odgovarjanje na vprašanja o varnosti;
- sestavljanje logotipa – izmed petih logotipov (policija, gasilci, civilna zaščita, prva pomoč in znak za strupeno) so iz devetih kock sestavili določen logotip;
- kolesarska vaja;
- požarna vaja.

Izmed 19 ekip smo dosegli 5. in 6. mesto. Uspeha smo se zelo razveselili!

Foto: Anja Ploj

Foto: Simona Petek

Na podružnični šoli Lokavec imamo že vrsto let vrtnarski krožek in vrtno grede. Tega smo učenci zelo veseli, saj vsako leto sejemo in sadimo zelenjavo in jagode. Spomladi prekoplamo zemljo, posejemo semena in posadimo sadike, nato zalivamo in plejemo in, kar je najboljše, na koncu pojemo, kar smo pridelali. Imamo tudi gredo z zelišč, ki jo prav tako pridno obdelujemo. Zelišča posušimo za čaj, iz mete in melise smo že delali sok, pozimi pa zeliščne bonbone. Seveda pa skrbimo tudi za cvetlične grede, ki krasijo okolico šole. Pri krožku je prav zabavno in zelo uživamo.

Timotej Lorenčič in Zala Pšajd, 4. c

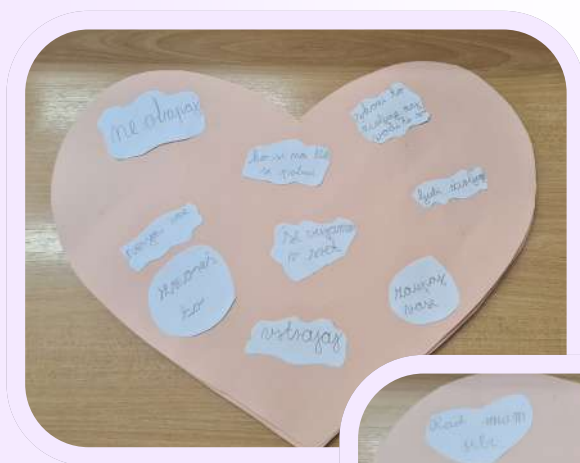

LJUDJE

Ljudje se razlikujejo. Želijo si da bi ozdraveli. Če nekdo so bolni veliko si želijo potovati. Nekdo so živeči ljudje ki so liki malo drugačni. Tiste so zapirali v ustanove in so bili osamljeni. Zato se danes zelo zelo trudimo da jim pustimo da delajo kar želijo, da hodijo kam želijo, da grejo na izlete. Trudimo se da smo enakovredni.

Mila Zemljič, Zoja Vučković, Glorija Bauman, 2. a

PREDSTAVA ČE ZMAJ POŽRE MAMO

V petek, 2. 2. 2024, smo učenke 5. a priredile predstavo Če zmaj požre mamo. Idejo smo dobile pri slovenščini, ko smo v berilu brali besedilo Alenke Goljevšček - Kermauner. Predstava je govorila o Jurčku, ki je neko jutro s svojim psom Pikcem odšel do strička, ki je mislil, da je pes. Jurček in striček sta se dolgo pogovarjala, preden ga je Jurček pregovoril, da res ni pes. Jurček in striček sta skupaj odšla k Jurčku domov, kjer sta videla, da je zmaj požrl Jurčkovo mamo. Striček je takoj priskočil na pomoč in rešil mamo in tako je bil Jurčkov svet rešen.

Na vajah je šlo vse po načrtu, dokler ni igralka, ki je igrala Jurčka, zbolela. Občutek smo imele, da ne bomo mogle imeti predstave. Na srečo, se je na dan predstavitve vrnila in smo lahko predstavo skupaj odigrale.

V dramski igri smo nastopale: striček — Nadja Gradišnik, Jurček — Tadeja Mikiš, pes Pikec — Lija Kop, napovedovalka oz. bralka — Eva Bauman in mentorica — Daniela Stanojević.

Igra nam je bila zelo všeč in med njo smo se zelo zabavale. Ker še nismo igrale pred 1. in 2. razredom, smo bile tudi malo živčne. A po predstavi so bili vsi navdušeni. Obiskal nas je tudi ravnatelj. Upamo, da bomo lahko še kdaj zaigrale kakšno podobno igro.

Učenke 5. a

Foto: Daniela Stanojević

Nepozabna zimska izkušnja na Arehu

V idiličnem okolju na Arehu je od 5. do 9. februarja potekala nepozabna zimska šola v naravi za učence 5. razreda. V hotelu Zarja so učenci doživeli izjemno bogat program, poln športnih aktivnosti, poučnih vsebin in zabave.

Glavni poudarek zimske šole v naravi je bil na smučanju. Učenci so imeli priložnost spoznati osnove smučanja pod strokovnim vodstvom izkušenih učiteljev smučanja. Vsak dan so se izboljševali v svojih smučarskih spretnostih ter premagovali svoje strahove in ovire na belih strminah.

Poleg smučanja so učenci v prostem času uživali v različnih aktivnostih. Med najbolj priljubljenimi je bilo igranje intelektualne igre male sive celice, intelektualne igre, ki je spodbujala njihovo logično razmišljanje in sodelovanje. Posebno presenečenje je bil obisk lovca, ki nam je približal skrivnosti narave ter poudaril pomen spoštovanja in ohranjanja okolja.

Vrhunec celotnega programa pa je bilo nedvomno dejstvo, da so vsi učenci uspešno osvojili osnove smučanja. Videti njihove nasmejane obraze in ponosne korake po koncu šole v naravi je bilo neprecenljivo. Naučili so se premagovati strahove, si postavljati cilje in vztrajati v svojih prizadevanjih – te veščine jim bodo koristile v vseh vidikih življenja.

Poleg tega so se učenci lahko pokazali v različnih spretnostih na prireditvi Pokaži, kaj znaš, kjer so lahko predstavili svoje talente in spretnosti ali pa zgolj pokazali, kaj so se naučili med zimsko šolo v naravi.

Za zaključek pa je bil organiziran tudi plesni večer, kjer so učenci lahko pokazali svoje plesne korake, se sprostili in se zabavali ob glasbi in plesu.

Zimska šola v naravi na Arehu je tako za učence 5. razreda pomenila nepozabno izkušnjo. Ob vseh aktivnostih so se povezali med seboj ter razvijali pomembne veščine za življenje. Vsekakor je bila ta izkušnja za vse udeležence neprecenljiva in jih bo spremljala še dolgo v prihodnosti.

Učenci 5. a

Foto: Daniela Stanojević

Tekmovanje ŠPF

Učenke 6. a razreda Sara, Nuša, Tina, Loti, Blažka, Melanie in Neža smo sodelovale na Šolskem plesnem festivalu, ki je potekal 24. 4. 2024 na naši šoli. Zaplesale smo hip hop, pop in latino.

Štiri učenke smo se uvrstile tudi v finale in na regijsko tekmovanje, ki je potekalo 16. 5. 2024. Tudi tam smo plesale z vso energijo in z dobro koreografijo dosegle lepe rezultate.

Hvaležne smo sošolcem, ki so nas vztrajno spodbujali in navijali za nas. Hvala, 6. a.

Sara Radovanović, 6. a

MI SMO 6. B

Mi smo 6. b, marsikaj nam dobro gre,
še posebej rime, ki imajo dosti vsebine.

Imamo gimnastičarke prave, ki znajo narediti špage.

Na glavi nosijo fige, podajo se na prave podvige.

V tem razredu nogometaši so, ki punce radi osvajajo.

Najraje žogo brcajo, da čim več golov zadenejo.

Vsi radi smo norčavi, še posebej na šolski pustni zabavi.

Včasih lica so drhteča, tako kot zmagovalna vrtnica rdeča.

Učitelji pravijo, da smo igrivi, vendar v srcu ljubeznivi.

Foto: Natalija Ornik Kramberger

Mi smo 7. b, šola nam ne gre.

Pridni smo zelo, če verjameš ti v to.

Fantje vedno krivi smo, ampak punce nas izzivajo.

Dobri v nogometu smo, ker v Juriju in Apačah treniramo.

Punce duhovičijo in rade se naličijo,
za ocene ni jim mar, saj žoga njihov je vladar.

V 7. a pa kmeti smo doma,

Na traktorju sedimo in zato slabe ocene dobimo.

Trije dečki smo, ki na avte se spoznamo in jih tudi malo vozimo.

Dekleta pa prepevajo in zraven še veselo plešejo.

Ocene si izbirajo, zato petice si nabirajo.

Učiteljica Ana in Božena najbolj srečni sta,
ker v razredu sta, kjer so učenci 1A.

Gal Krušnik, Izak Lorenčič, 7. b

Res je, da smo deljeni na dva, a mi delujemo kot ena.

Fantje po navadi veseli smo, punce pa se rade smejejo.

Čeprav velikokrat se kregamo, najboljši v medsebojnih odnosih smo.

Ob obisku Ljubljane vljudni in kulturni smo, a na Pohorju strastni športniki postanemo, ki z dobro domačo malico telo podmažemo.

V našem razredu se nekateri s traktorji podijo, drugi s ključem v roki hitijo, medtem ko nekateri z odbojgarsko žogo zmago dobijo, drugi mažoretno palico vrtijo.

Gašper Zemljič, 7. a

Foto: Ana Šnofl

8. RAZRED

Nekoč, pred davnimi časi, za devetimi uničenimi stropi, za tremi raztrganimi strunami, za sedmimi uničenimi parketi in še za vsemi ostalimi prigodami, je v globočinah osnovne šole Sveta Ana prebival en majhen škrt.

Ta škrt je imel različne lastnosti: lahko je bil maratonsko zabaven, mačje radoveden, glasbeno in likovno nadvse ustvarjalen, vozil je traktor in kmetoval, znal pa je najti tudi čas za mirno sprostitev ob jezeru in ribiti.

Tako se je nekega dne pripetilo, da je naš škrt stikal po svojih inštrumentih in poskušal igrati na kitaro, ob tem pa "po nesreči" raztrgal strune. Spet drugič je poskušal dajati vtis, da je zabaven, a je na žalost uničil parket. Tretjič je bil malce preveč igriv in je z žogo uničil strop. Občasno se je igral tako, da je po šipi polil milo za roke. Lahko pa je tako raziskoval, da je prerezal kakšno žico.

Škratova mama pa je upala in upala na trenutek, ko se bo sin zmozel pametno odločati o svojih potezah in bo že vnaprej premislil o morebitnih posledicah. Upala je, da bo sin znal svoje napake tudi popraviti in jih obrniti na tisto pravo, svetlo, pozitivno stran, saj močno verjame vanj.

Kako se bo škrtova zgodba zaključila, ostaja skrivnost prihodnosti. Vam sporočimo ob koncu prihodnjega šolskega leta.

Učenci 8. razreda

Foto: Nataša Petek

Guliver pri nas

Živijo, jaz sem Nelipa in pred šestimi živimi lilijami je v naš kraj prišel ogromen človek, ki me je spominjal na nas, samo da je bil resnično gigantski.

Torej ... Bil je mrak in vračala sem se s sprehoda, nakar sem občutila, da stojim na hribu, ki ga prej ni bilo, in ja, tako sem ugotovila, da to ne »štima«. Nato sem stopila naprej in zagledala sem nekaj, česar si nisem mogla razložiti. No, takrat sem mislila, da je na obalo, na kateri sem se vzpenjala, naplavilo nekaj ogromnega, kot na primer ladjo. Zagledala sem štrlečo izboklino, ki je bila kot smrček, a takrat na to nisem pomislila. Zapihal je tako močan veter, da me je vrglo za kar trinajst mačic nazaj. Ampak to še zdaleč ni bilo vse. Kar naenkrat je bilo, kot da bi me vrtača povlekla vase. Zavedala sem se, da se moram čim prej rešiti. Oprijela sem se za najbližjo stvar in se povzpela nanjo. Komaj sem si oddahnila, sem že doživela nov šok – vame je strmelo dvoje žarečih krogel, kot da bi bilo to Sonce in njegov dvojnik. In ja, bila sem tam, točno tam – na njegovem nosu in ga gledala v oči. Ko sem to ugotovila, sem brž stekla v mesto. Bila sem tako hitra, da so se polknice na oknih kar same zapirale za menoj.

Da skrajšam, novica se je kot blisk širila po mestu, tako da sem naslednji dan od sosede izvedela, da je na plaži živ sir, ki se je predstavil kot Guliver. Si lahko mislite, da ga je občni zbor poimenoval po siru!?

Sedaj sem spoznala Guliverja. No, ni bil tako slab mož, a

za moje pojme prevelik za naše mesto. Saj je fino, da ga imamo, saj sedaj v naš kraj prihaja vedno več turistov in celo na zemljevidu so nas označili. Guliver je postal prvi voznik avtobusa, ki je tudi sam avtobus. Ker je tako orjaški, lahko zlezeš v njegov žep in te odnese na željeno lokacijo.

Ker pa za vsako stvar obstaja tudi *ampak*, je tako tudi za našo novo pridobitev (tako ga je oklical mestni časopis). Guliver poje veliko hrane, kar je seveda razumljivo za njegov fizični napor v metu. Ne morem pa razumeti, zakaj gospod Tržič (prodajalec na tržnici) vsem povprek »prodaja«, da je Guliver največji požrešnež in da bi ga bilo potrebno distancirati od kraljestva.

Sama mislim, da Guliver želi domo, saj večkrat zahaja na plažo in tam gradi jahto (zanj je to navaden čoln), vem pa tudi, da ne more kar tako domov, saj ne ve, kam naj se sploh odpravi, da bi prišel do doma.

Guliverju želim veliko reče in dobrega. Sprejela sem ga celo domov. Spi sicer pred hišo, ker je že samo njegova glava tako velika, da prekriva celotno spalnico. Ko se uleže, pa njegova stopala sežejo prav v avlo mestne hiše.

Ne moremo mu nuditi tega, kar si želi, in mislim, da sem jaz edina, ki opazi, da Guliverja ves čas izkoriščajo in da mu to res ni všeč. Zato mu bom pomagala nabrati dovolj hrane za njegovo pot do doma.

Neli Pungerl, 6. b

ČUDEŽNA KRAVA

Za devetimi gorami, za devetimi vodami, za devetimi gozdovi je živel reven pastir. Zelo si je želel imeti svojo kravico, ki bi mu dajala mleko.

Na svoji revni kmetiji je imel samo eno ovco. Nekega dne pastir pelje ovco na pašo, ko zasliši lajanje sosedovega psa. Tisti trenutek ni vedel, kaj storiti, dokler ni prišel pes do njega. Hitro sta s kužkom odšla čez gozd, do velikega prepada. Tam je zagledal majhno kravico. Pastir ni mislil na nič drugega kot na to, da jo mora rešiti. S kužkom sta se odločila, da gre pastir domov po vrv, pes pa naj pazi na ovco in kravo. Ko je pastir prišel, je izvlekel kravico. Takoj zatem je z živalma odšel domov in ju nahranil. Naslednji dan je z ovco in s kravico odšel na pašo. Zvečer, ko so prišli s paše, se je pastir spomnil, da bi kravico pomolzel. Vzel je vedro in odšel do krave. Ko je začel molsti, je začelo teči zlato mleko, ampak ne malo, priteklo ga je zelo veliko. Pastir se je odločil, da bo mleko prodajal.

Kravica je imela vedno več mleka, pastir pa vedno več denarja. Če ti pomagaš živalim, živali pomagajo tebi. Pastir je z živalmi srečno živel do konca svojih dni. Počil je lонец in pravljice je konec.

Nuša Ornik, 6. a

Srečanje z Guliverjem

Saj veste, kako je, ko si majhen. Vedno si za vse kriv, vedno si zapostavljen, ampak imaš pa posebno moč ljubkosti. Dame po mestu se ti ves čas nasmihaajo, kot da bi gledale najljubše čevlje. A ko vidiš velikana ...

Neko popoldne je Grega rezbaril račke za njihovo razstavo izrezbarjenih račk. »Ranko, pridi sem!« je zaklical Grega. Ranko mu je odgovoril: »Kaj je, no, saj veš, da ob tej uri že spim!« »Pa saj veš, da je čez en teden razstava!« je rekel Grega.

Čez nekaj časa sta pritlikavca zaslišala zvon njihovega župana Rogerja, ki je z zvonjenjem naznanjal, naj se vsi meščani mesta Carostrel zberejo na mestnem trgu. Župan jim je povedal, da bo poleg razstave še koncert glasbene skupine Zvezda. Meščani so kmalu ošli, župan pa je potreboval še zagotovilo Grega, da bodo račke končane. »Samo še deset,« je rekel Grega in šel do svoje delavnice.

Čez nekaj časa je Ranko zaslišal glasen pok, ki ni »pristal« daleč od delavnice ...

...

»Sveta nebesa!« sem rekel. »Kaj je zdaj to? Menda nam ne bo kaj uničilo razstave?« »Pomiri se,« je rekel Grega. »Raje ti bom pomagal narediti dodatne račke.«

Z Gregom sva odšla do gozda po les. Ko sva se vračala, sem se spomnil, da sem pozabil košaro v gozdu. Vrnil sem se v gozd in tam zagledal ogromen čevljev, ki se ni niti malo premikal. »Saj je verjetno samo drevo, ki ima čudne korenine,« sem si rekel. Prav pri čevlju sem zagledal košaro in stekel ponjo, potem pa me je preamil spanec in naslonil sem se na »drevo«.

Čez nekaj časa me je zbudilo premikanje. Ozrl sem se proti vrhu in zagledal ogromno človeško glavo, kako se je zibala proti mestu. »Aaaaaaa!« Stekel sem iz gozda in pohitel povedat novico ostalim, a mi ni verjel nihče razen Grega. »Hitro pojdiva,« je rekel. Šel sem do župana, Grega pa v našo staro jamo, da poišče velik voz, na katerega bomo privezali stvor, ki se sprehaja po godu in bo kmalu v mestu.

Ko je župan zopet zazvonil in so se meščani zbrali pred občino, jim je razložil, zakaj zganjamo paniko, a meščani mu seveda še zmeraj niso verjeli.

Zaslišal se je glasen ropot, jaz pa sem stekel do župana in ga prosil za mikrofona. Še enkrat sem vsem jasno in glasno poskušal razložiti situacijo in nekateri so me vsaj skušali razumeti. Stvor se je že približeval mestu in vsi smo že lahko videli njegovo glavo.

»Pa saj to je človek!« je rekel Grega. »Prav imaš,« sem odvrnil. Vsi smo v roke vzeli puščice in začeli streljati.

»Prosim, nehajte,« smo pritlikavci zaslišali glas. »Ni potrebe po tem, da me ubijete, lahko vam pomagam.«

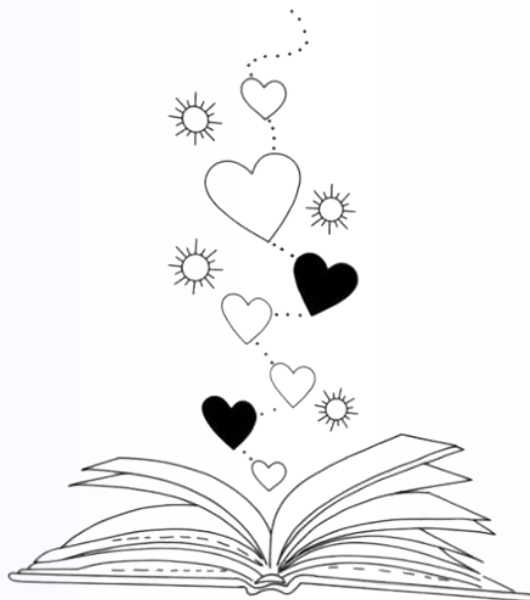
Pritlikavci smo se posvetovali z županom o teh besedah.

»Pridi sem, ti stvor, kako ti je ime?« je vprašal župan in stvor je odvrnil: »Guliver sem.«

Župan je premišljal, kaj naj storimo, nato pa se je odločil. »Če nam boš pomagal rezbariti račke, te ne bomo ubili.« »Prav,« je strinjal Guliver in moral oditi na rob mesta, da je imel tam dovolj prostora za rezbarjenje.

Guliver je izrezbaril račko, primerno njegovi velikosti, ki je bila za pritlikavce prava znamenitost. »Saj je v redu fant, samo prevelik je,« je rekel župan.

Maja Breznik, 6. b

GULIVER IN JAZ

Bil je lep sončen dan tako kot vedno. Vsi Liliputanci smo uživali tako kot vedno. Sem liliputansko dekle z rožnatim krilcem. Vse hiše v mojem kraju so se mi od nekdaj zdele dolgočasne in enake. Vse imajo rdeče strehe, bele, rumene ali modre fasade, nekaj oken, dvoje vrat in nekatere imajo celo teraso, manjši balkon ali visoko gredo. Vse hiše so natiščane skupaj, razen grad, ki je na vzpetini manjšega griča, ta je nekoliko oddaljen od ostalih hiš. Imamo siv in pust glavni trg, na sredini katerega sta vodnjak in zvonec, ki ga uporabljamo takrat, ko se zgodi nekaj hudega ali strašnega ali celo zanimivega. Takrat moramo vsi priti na trg. Oh, pozabila sem vam povedati, da je moje ime Lili. No ja, ostali smo pri hišah, ki so dolgočasne. Moja hiša je nekaj drugega – ni ravno dolgočasna in pusta. Živim v gobici, ki ima streho obarvano škrlatno, polkna ima vijolična, vrata so rdeča, fasada pa je svetlo modra.

Vsi Liliputanci smo približno enako veliki. Moj najboljši prijatelj je Gorazd, ki je tudi moj sosed. Rada se igra na poljih, se loviva ali pa se skrivava v manjše luknje. To je dobra lastnost in je tudi uporabna, če želiš nagajati komu, kot je na primer Gorazd. Ravno sva se odpravljala v svoji hiški, ko sva zaslišala opozorilni zvonec na trgu.

Na trg nas je poklical najbolj živčen meščan v mestu. Seveda je to Jože. Pravi, da bi naj videl velikana na obali. Z Gorazdom sva samo zavijala z očmi, a naju je grajska straža kljub upiranju prepričala, da greva zraven na obalo. Saj ni bilo niti tako slabo, dokler nismo prišli na obalo in uganete, kaj smo videli? Nič! Prav ničesar ni bilo. A nekaj se je premikalo gor in dol. Nato smo naenkrat vsi obrnili glave malo bolj v levo in zagledali velik obraz. Neznansko smo se prestrašili. Z Gorazdom sva hotela zbežati nazaj v naše mestece, pa nisva smela. Straža naju je dobesedno odvela nazaj. Začeli smo ga privezovati ob tla in ga čez nekaj časa peljali v vas. Tistega dne sva z Gorazdom šla spat vsa prestrašena.

Naslednjega jutra sva zagledala, da se velikan kar sam sprehaja naokoli. Opogumila sva se in se mu približala. V bistvu je bil zelo prijeten velikan. Ime mu je bilo Guliver. In že prvi dan nama je povedal vse o tem, kako je sploh prišel med nas. Rekel je, da je imel brodolom, a se je z nekaj ljudmi iz posadke uspel rešiti, nato pa mu je prevrnilo rešilni čoln, na katerem so bili, in začel je plavati bog ve kam, torej v neznano, dokler ni prišel do kopnega in zdaj je tu.

Čez nekaj tednov je bil Guliver med nami kar domač, a je vseeno imel tudi nekaj težav. Ko se je na primer premikal skozi mesto med hišami, je skoraj vedno poškodoval strehe in odlomil kakšno opeko. A to nas ni preveč jezilo. V začetku je kralja zelo skrbelo, da bo preveč pojedel in bo meščane pestila velika lakota. A Guliver si sam išče hrano naokoli in če še nisem omenila, je zelo prijeten. Ponavadi nam pomaga trgati sadeže z dreves, ki jih ne dosežemo, ali pa nam pomaga preorati polja in njive, saj mu to delo gre dobro in hitro od rok. Pomaga nam tudi oblikovati nove poti, saj je dovolj težak in jih z lahkoto potepta.

Ob Guliverju se vsi počutimo veselo in vedno dobrodošlo. Nikoli še nisem srečala tako pridnega, prijaznega in zlatega velikana.

Ela Jančar, 6. b

SEDMA PRINCESA

Predavnimi časi, ko so se čudeži še dogajali, je obstajala čudežna dežela, kjer je vladal zloben kralj. Njegova dežela je bila suha in polna kamenja. Kljub temu pa je imel kralj sedem čudovitih hčera. Šest je bilo pohlepni in brezsrčnih, sedma, najmlajša, pa je bila sočutna do meščanov.

Nekega dne je stari kralj hudo zbolel. Ni več mogel vladati kraljestvu, zato se je odločil, da bo na dvor povabil vse prince najmogočnejših kraljestev. Prvih šest hčera se je navdušilo nad očetovo odločitvijo. Sedmi hčeri pa ni bilo prav, a je molčala, saj ji ne bi prizanesli.

Na dvor je prispelo enajst princev iz najbogatejših kraljestev. Vsem šestim sestram je bil najbolj všeč princ iz Zintopije. Sedma sestra je sklenila, da bo šla na vrt. Ponosno je odšla iz dvorane, nato pa je zaslišala prečudovito igranje. Zamislila se je in se vprašala, kdo neki tako lepo igra na flavto. Šla je pogledat in zagledala mladega siromaka, ki je z igranjem sadil rože! Izgledalo je, kot bi mu sledile.

»Od kod prihajaš?« ga je vprašala. »Moj dom je onkraj reke in za tremi drevesi, ji je ponosno odgovoril.

Medtem ko sta se pogovarjala, pa je na dvoru potekal boj za princa Zintopije. »Moj bo!« je dejala prva. »Kar sanjaj!« sta jo preglasili druga in tretja sestra. In tako je šlo vse do konca večera, dokler niso vsi zapustili dvora. Takrat pa je v dvorano vstopila najmlajša. »Zdaj pa imate,« jim je rekla. »Princi so odšli in ve ste še vedno same.« »Pa ti?« se sestre niso pustile zasmehovati. »Menda si nisi našla princa!«

»Princa res ne,« je dejala najmlajša in stopila do očeta. »Oče, v svet pojdem. Spremljala bom fanta, ki prečka deželo.«

»Saj imate šest drugih hčera,« je kralju rekel svetovalec, ki mu najmlajša hči ni bila niti najmanj všeč.

Bolni kralj ni imel moči za prerekanje, saj je vedel, da ga čaka konec. Tako je dejal, naj dajo hčeri kruha in vode. Najmlajša hči se je poslovila in odšla s siromakom.

Odšla sta za sedem gora ter dvanajst voda. »Kje pa sva?« je vprašala gospodična in fant ji je odvrnil: »V deželi Tran-topija.« »Ustaviva se v tisti krčmi,« je predlagala kraljeva hči in res sta tako storila. A v hiši nista videla sedeti ljudi, pač pa vilince vseh vrst. Na koncu krčme pa je sedel škrat po imenu Dolgonosi.

»Česa si želiš?« je Dolgonosi vprašal kraljično in ona si je zaželela, da bi oče ozdravel. A namesto, da bi ji izpolnil to željo, jo je spremenil v grdo gos. Zbežala je, da bi se izognila posmehljivim obrazom, a ji to žal ni uspelo. Siromak ji je rekel: »Pojdi na goro Kraljestvo solza. Tam boš našla votlino, kjer se vidi prav vsaka zvezda.«

Tako je naredila in siromak jo je spremljal. Na poti ga je vprašala, kje je dobil čarobno piščal, in povedal ji je, da jo je našel. »Kje in od koga?« ga vpraša radovedna gos. Povedal ji je, da jo je izgubil škrat in da je zato od takrat tako nejevoljen. »Zakaj je ne vrneš?« ga je vprašala. »Ne morem. Ne vem, kako,« ji je odvrnil in v tišini sta hodila vse do gore Kraljestvo solza.

»Naprej grem sama,« mu je dejala. »Kako? Saj ne veš, kam!« »Dokler upam, mi lahko uspe vse,« je rekla in imela je prav.

Na koncu jame je bilo točno tako, kot ji je opisal siromak, potem pa je naenkrat zagledala vilo. »Kaj počneš tukaj?« jo je z visokim tonom vprašala vila. »Iščem pomoč, želim biti, kar sem bila prej. Mi lahko pomagaš?« »Izberi si zvezdo, ki ti je najbolj všeč,« ji je naročila vila. Kraljična ni vedela, katero naj izbere, a je naposled le izbrala najmanjšo med vsemi, da se ji je vila začela smejati. Nato se je zvezda obarvala zeleno in deklica se spremenila v svojo pravo podobo. Zahvalila se je in stekla ven. Objela je siromaka ter se mu zahvalila za nasvet in skupaj sta odhitela na dvor.

Pred gradom sta naletela na škrate in siromak mu je vrnil piščal, škrate pa ga je v zameno spremenil v princa. Takrat je princ kraljični povedal, da je v resnici piščal škrate ukradel in se za kazen spremenil v siromaka. Škrate je skuhal čaj in ga dal piti kralju. Ta se je pozdravil in sklenil postati boljši vladar. Od tedaj je kraljestvo srečno in zeleno. Pogled se razprostira čez dolg čudovit drevored obdan s cveticami.

In vsi so živeli še dolgo, dolgo, morda živijo še sedaj.

Neli Pungerl, 6. B

ZAKAJ JE BILO POTREBNO MUČENJE

Pred davnimi časi je živel škrat v velikosti desetletnega otroka. Imel je dolgo sivo brado in večino časa je preživel v svoji hišici na robu gozda v naslonjaču in pripovedoval zgodbe iz svoje mladosti otrokom, ki so ga zelo radi poslušali. Nekega dne je začel pripovedovati zgodbo iz leta 1253.

"Hodil sem med ljudmi, ki so me dobro sprejeli," je rekel škrat. "Videl sem, kako so ljudje pogosto hodili na trg obmetavat nekoga, ki je dal glavo med dve leseni deski. Videl sem, kako so ljudje žgali mlade rdečelaske. Videl sem, videl sem ogromno. Ampak zakaj so ljudje delali to? No, ta zgodba nam bo pojasnila čisto vse.

"Nekega dne sem slišal mučno kričanje. Prav strah me je bilo stopiti iz moje nekdanje hiše. A opogumil sem se, spakiral stvari in odšel iz mesta mučenja."

"Hodil sem dneve in noči in prišel do gozda, obraščenega s turkiznimi jagodami. Videl sem tudi na pol pojedeno jagodo in pred jagodo sem videl ležati okamenelo miš. Prav zmrazilo me je. Raje sem samo vstopil v gozd. Ko sem vstopil v gozd, sem bil zelo presenečen – na slab način. Vse je bilo požgano, a začetek gozda se mi je zdel normalen, no, ja, dokaj normalen, saj, ko sem se obrnil, za mano ni bilo več vhoda, le širen gozd, le širen, goreč in požgan gozd."

"Nad seboj sem za nekaj sekund začutil veter, mraz in videl ogromno senco, ki se je premikala. Bil sem hudo prestrašen, saj sem bil še hudo mlad in lep. Senca je bila ogromna in počasi se je oddaljevala od mene. Jaz pa sem postajal vedno trši in hladnejši. Rekel sem si, da je za pobijanje in obmetavanje nedolžnih ljudi kriva ta senca, zato sem se opogumil in tekel za njo, saj je bila zelo hitra."

"Sledil sem ji, nakar se je senca ustavila nad nekakšno goro. Pred nosom sem imel ogromno jamo, senca pa je samo izginila. Dobesedno ni bilo več druge poti, zato sem naredil nekaj korakov in stopil v jamo. Ne boste verjeli, a v jami je bilo zelo temno. Iz torbe sem vzel kos lesa in ga prižgal z vžigalico. Tako sem vsaj nekaj videl. In videl sem mokre stopnice. Zapodil sem se proti stopnicam in se zal-
etel v zid."

"Zdelo se mi je res čudno, saj so bile prav tam stopnice, sedaj pa nič. Počutil sem se res trapasto. Kot da bi bile stopnice narisane na steno. Potrkal sem po stopnicah, torej po steni, in zaslišal, da je za steno nekaj votlega. Preveč sem bil radoveden in začel z vso silo tolči, trkati in udarjati po steni. In nič. Prav nič se ni premaknilo. Niti droben kamen. Prav nič. V tistem trenutku sem zagledal majhno špranjo in bil sem zelo ponosen, veste, saj sem jo zagotovo naredil sam. Skozi špranjo sem potisnil leseno deščico in posrečilo se mi je. Stena se je premaknila ravno za toliko, da sem se lahko splazil skozi. Tu sem res zagledal stopnice, po katerih je tekla voda. Ampak voda ni tekla navzdol, voda je tekla navzgor. Bil sem neznansko začuden, a se za vsak slučaj proti tem stopnicam nisem zapodil. Raje sem lepo počasi in previdno preveril, da tukaj ni stene. Ni je bilo."

"Vzpel sem se po stopnicah. Ko sem prehodil sto stopnic, sem zagledal žarek svetlobe sredi kvadratne sobe. Stopil sem na sredino sobe, nakar so se tla kar naenkrat odprla. Padel sem v ogromno sobano polno kremenca. Naslonil sem se nazaj in začutil nekaj mehkega. Malo sem si odpočil, nato pa mi je glavo padla velika kaplja vode, sline ali nečesa mokrega. Glavo sem rahlo naslonil nazaj in zagledal zmaja. Verjemite, da sem bil presrečen. Najprej sem padel kakih petdeset metrov globoko, zdaj pa me je tukaj čakal še zmaj. Res prijetno presenečenje."

"Zmaj se ni niti ganil. Niti takrat, ko sem mu začel skakati pred očmi. Čez nekaj časa je z globokim in hripavim glasom rekel, da ve, da iščem tistega ali tisto, kar je ljudi prepričalo, da obmetavajo in morijo nedolžne ljudi. Rekel je tudi, da naj sledim srcu in da me bo mogoče to, kar bom našel, znalo razžalostiti."

"Odšel sem od zmaja in hodil bog ve kam. Spet sem zagledal senco. Senca me je popeljala do neke vasi. Vaščani so tukaj na enak način obmetavali in morili nedolžne ljudi. Senca je začela utripati in počasi izginjati, jaz pa sem začel razumeti, da nekateri ljudje nimajo ne srca in ne glave. Tako sem si poiskal primeren prostor za življenje in začel otrokom pripovedovati zgodbe, podobne tej. Da bi morda nova generacija imela veliko srce in glavo na svojem mestu."

Ela Jančar, 6. b

KRALJESTVO NESKONČNE ZARJE

Danes živimo v materialnem svetu, zato skušamo svoje življenje napolniti z materialnimi dobrinami in užitkom. Ljudje se kar naprej ženejo za denarjem in uspehom, zato postajajo tekmovalni ter gledajo le na svojo korist, pri tem pa pozabljajo na sočloveka. Zaradi nenasitne želje po več posledično uničujejo naš planet. Kot otroku mi je včasih težko gledati uničujoča dejanja odraslih in bi si želela umika v svet, kjer bi se počutila varno, sprejeto in vredno. Želela bi si svoje Kraljestvo neskončne zarje.

Knjigo *Modri otok* je napisala avtorica Irena Androjna. V njej me je najbolj pritegnilo zanimivo branje, čarobnost Kraljestva neskončne zarje, zapleti in prepleti v zgodbi ter nenavadni preobrti. V knjigi me je motilo avtoričino preskakovanje med dogajalnimi prostori, kar zahteva veliko zbranosti pri branju.

Vse se odvija na Modrem otoku med poletnimi počitnicami na poletnem raziskovalnem taboru. Najstniki, ki so stari trinajst let in hodijo v zadnji razred osnovne šole, se udeležijo raziskovalnega tabora. Ko prispejo na Modri otok, si sami izberejo skupine. Izbirali so lahko med: geologijo, etnologijo, ekologijo, biologijo, astronomijo, fotografijo in kulinariko. Lena, Adrijan in Ernest si izberejo etnologijo. Porazdelijo se v skupine in vsaka skupina dobi svojega mentorja. Ampak mentor etnologov še ni prišel, zato se Lena, Adrijan in Ernest sami podajo raziskovat otok med domačine. Na poti zaidejo ter zavijejo k svetilniku. Tam srečajo svetilničarja Stiborja, ki jim razkaže svetilnik. Adrijan naenkrat zagleda alabastrnega konjička in si ga takoj zaželi. Stibor mu to željo uresniči in mu ga da. Adrijan, Lena in Ernest se ne zavedajo, da lahko z odločitvijo, da vzamejo konjička, zaidejo v težave.

Štiri osrednje osebe te knjige so Lena, Adrijan, Ernest in Marisa. Lena je zelo komunikativna, kar se kaže takrat, ko spoznajo Milvo ter druge otočane. Predstavi se jim in pove, zakaj so tukaj. Lena je tudi družabna in radodarna deklica. To se vidi takrat, ko ves čas sprašuje o otoku. Adrijan je vedno prijazen do vseh, zna obdržati skrivnost. To lahko vidimo v tistem delu besedila, ko mu Marisa pove skrivnost, da lahko leti ter da je črna ptica. Je tudi empatičen, kar se pokaže takrat, ko zagledajo dekle z galebje pečine. Ernest je zabaven, družaben, sproščen, preprost, radoveden fant, ki je vedno lačen. Omenjeno se vidi takrat, ko z Leno sedita v kavarni in jesta sladoled ter si Ernest naroči še enega. Je tudi zvit, kar se vidi na dan pohoda po mestu. Ernest reče mentorju, da ga še vedno boli gleženj in ne more stopiti na nogo, da lahko skupaj z Leno in Adrijanom raziskujejo konjička. Marisa je zelo zadržana, kar je bilo videti ob spoznavanju novih prijateljev, ko se jim ni želela predstaviti. Prav tako ni želela svoji mami zaupati svojih čustev.

Meni se zdita poleg osrednjih oseb pomembna tudi Stibor in Milva. Stibor je vedno neiskren z ljudmi. To se pokaže takrat, ko Marisi ne pove resnice o očetovi smrti. Zelo je tudi skrivnosten, ker skriva svoje nadnaravne moči. Prav tako je zelo osamljen zaradi svojih napak v življenju, kar obžaluje. Milva je dobrosrčna, saj rada pomaga ljudem. Je poduhovljena in ustvarjalna, saj izdelava stvarice za zaščito pred zlem ter jih podari prijateljem, pa tudi skrbna, saj pazi na Mariso, da ne zaide v težave.

Kraljestvo neskončne zarje je kraj, kjer si svoboden in lahko izraziš, kdo si. Tam se ne pretvarjaš in zlahka pozabiš na skrbi. Lepota Kraljestva je poudarjena z mavričnimi barvami in fantazijskimi figurami. Kraljestvo predstavlja tudi pobeg od skrbi današnjega časa. Je kraj, kjer nemogoče postane mogoče. Prav zato sta si Adrijan in Marisa želela v Kraljestvo neskončne zarje, da bi še zadnjič stopila v stik s preminulo osebo, ki jima je bila blizu. Sama si Kraljestvo neskončne zarje predstavljam kot breztežnostni prostor med oblaki, kjer je telo lahko svobodno in neobremenjeno. V Kraljestvu se slišijo zvoki narave in petje ptic, nebo pa je obžarjeno s soncem. Drugi me tam ne bi sodili po zunanosti, ampak bi opazili tudi mojo notranjo lepoto. Življenje v Kraljestvu bi bilo popolno in bi imelo smisel.

Odrasli bi morali kdaj pogledati na svet tudi skozi otroške oči. Videli bi, da je svet lep in barvit ter da je vreden ohranjanja njegove lepote. Če bi se potrudili in spremenili svoj odnos do narave in sočloveka, bi lahko ustvarili Kraljestvo neskončne zarje na Zemlji.

Tinkara Vaupotič, 8. a

MAJA BREZNIK – PRAZNIČNE

BOŽIČ

Božič k nam hiti,
darila nam deli.
Ljubezen in bližina,
sočutje in toplina.

Sneg pokriva vse,
ker danes božič je.
Božiček k nam hiti,
nestrpnost čakamo ga vsi.

Čeprav sreča je v majhnih
stvareh,
vsakdo deli veselje in smeh.
Pod jaslicami Jezušček leži,
mi čutimo ga v srcu vsi.

Velika noč

Velika noč prihaja,
s tem zima nam odhaja.

Kruh za vstajenje,
hren za trpljenje,
v košarici se najde to,
kar vsi v srcih imamo.

Zajec veselo hiti
čez vse možne poti.

Pirhi vsi obarvani
v košarici ležijo,
majhne kapljice vode
jih blagoslovijo.

Veliki dan počasi se bliža.
Veseli smo vsi,
da nas Jezus blagoslovi.

Mama

Mama je ena sama.
Najraje na svetu te ima.
Včasih si misli je sama,
da vsega dovolj ti ne da.

Čeprav jo takšna misel obhaja,
včasih preveč ti daja.

Včasih potrebuje le objem
in ti tega ne pove.

Velikokrat je žalostna,
a spomni jo,
kako lepo je,
ko s tabo se igra.

Mama, vse najraje ti dam
za tvoj materinski dan!

VOLK IN MRAVLJE

Nekega dne se je lačen volk sprehajal po gozdu, ko je zagledal delavne mravlje, kako so si gradile dom iz majhnih vej. Volk jih je hotel pohoditi, saj so mu bile v napoto, a nato je zagledal, kako nosijo tudi okusno hrano. Prijazno je pristopil in jih hotel vprašati za malo hrane, a mravlje so se ga ustrašile in zbežale v nedokončan dom. Volk jim je rekel: »Mravlje, a lahko dobim malo hrane? Zelo sem lačen in že dva dni nisem našel ničesar za pod zob. Prosim, pomagajte mi, ničesar hudega vam nočem.« Mravlje so prišle ven in mu rekle: »Lahko ti pokažemo, kje najdemo hrano, a v zameno nam moraš pomagati s prinašanjem vej.« Volk je prikimal in mravlje so ga odpeljale do skrivališča, kjer je bilo veliko okusne hrane. Rekle so mu: »Zdaj, ko smo ti pokazale, kje dobiš hrano, nam lahko pomagaš s prinašanjem vej.« Volk se je zahihital in rekel: »A ste res mislile, da vam bom pomagal? Pa kaj še, saj nisem suženj!« Mravlje so se zavedale, da so naredile napako. Volk je poteptal mravlje in se celo popoldne mastil z okusno hrano.

Zapomnite si: volk dlako menja, a narave nikdar.

Ana Rokavec, 7. b

PESMI O ŠOLI V ČAROBNEM GOZDU (inspiracija – Lisičja luna)

Šola v čarobnem gozdu

Samoobramba res je prava stvar,
v prid res pride za vsakogar.
Tam naučiš se potrebnih stvari,
da v življenju se ti težko boriti ne zdi.

Še *odgovornost* in *točnost* sta prava stvar,
kar je pomembno za vsakogar.
Tam naučiš se pravilno ravnati,
pravo odločitev vedno izbrati.

Tudi *posel* moraš znati izbrati,
če želiš se v pravo življenje podati.
To vključuje posebna pravila,
ki ti jih bo učiteljica razložila.

Najbolj nujna je *prva pomoč*,
to še vedno je pravilo, tako rekoč.
Oživljanje, gašenje, to mora znati vsak,
da pomaga tistemu, ki ni krepak.

V temnem gozdu se šola skriva,
je prav zares tudi igriva.

Maja Breznik, 6. b

Šola v čarobnem gozdu

Šola v čarobnem gozdu prečudovita je.
V njej učijo predmete različne se.
Iz šole velika drevesa rastejo,
poleg tega pa štirje predmeti izstopajo.

Učenje o varuhih je prvi predmet,
tam se učijo, kateri varuhi obstajajo
in kje se varuhi nahajajo.

Odnos do otroka-živali je najpomembnejši predmet,
se ve,
saj tam o njihovih težavah pogovarjajo se,
zato otrokom zelo zabavno je.

Tretji predmet je *sprejem med svete živali*.
Tam se učijo, kar bo nujno, da bodo znali,
ko sprejeti bodo med svete živali.

Vzgoja otrok-živali zelo pomembna je,
da naučijo te, kako žival obnaša se.

Anže Rola in Ela Jančar, 6. B

Čarobni gozd

V čarobnem gozdu se pokaže pot,
ob hiši v mah oblečen plot.

Zrak je zavil v mrak,
na vrhovih smrek pa leži oblak.

Ko je dan, oblak zaspi,
še le zvečer odpre oči.
Ko se zbudi, zazeha,
da s sapo odpihne krošnjo oreha.
Oblak je žejen, odpluje do tolmana
in na Zojo posije luna.

Zoja si oči pomane, z repkom potresa,
pozorno gleda, napenja ušesa.
Čaka, da bodo otroci zaspali
in išče druge živali.

Naya Lavrenčič in Viktorija Belec, 6. a

TO JE USODA

Ti si pravljica
in jaz sem mavrica.
Ti moje si veselje
ter moje širno si obzorje.

Ti si kapljica dežja,
ki zdaj padla je do dna,
in ti moje si cvetje,
ki polepša mi poletje.

To je usoda,
ki nima izhoda.
To je resna ljubezen,
ki zame predstavlja pravo bolezen.

Ta čudež nima konca,
kut kuhinja, ki nima lonca.
In če z mano kaj narobe je,
si enkrat našel drugo pravo boš dekle.

Lina Kop, 7. a

Nedelja v trgovini

Ko se v nedeljo v trgovino podam,
se v mislih že s hrano sladkam.

Mama denar na kup nabira
in očeta sekira.

Ko v trgovino prispem,
tako nakupovati začnem.
Mama počasi sadje izbira
in mene sekira.

Tako do sladkarij odhitim
in se vanje zapodim.

Ko ata in mama v police strmita,
se meni zaželi jabolčna pita.

Končno smo kupili že vruga in pol,
zato se s polnimi vrečkami odpravimo domov.
Ata v avtu na gas pritiska,
mama pa v ritmu na ves glas vriska.

Doma se zavem,
da v trgovino sam ne smem,
zato je nakupovanje s starši
vedno velik problem.

Lovro Vaupotič, 6. a

Krjavelj

Krjavelj res ni več mlad,
s svojimi zgodbicami ljudi
razveseljuje rad.

Razcapano oblečen, s klobukom na glavi
pride v krčmo in vse lepo pozdravi.

Zgodbe pripovedovati začne,
le škoda, da mu verjame nihče ne.

Ura je pozna, ko konča,
pravi, da molsti mora kravo doma.
Zagleda skozi okno prave vojake,
hitro steče mimo barake.

Je precej domišljav,
nikoli ni nič znal.
Le to je spoznal,
da lepo je vedno lagal.

Vsi so ga poznali,
le verjeti mu niso znali.
Veselo so gledali za njim,
saj poznal je veliko dobrih rim.

Maja Breznik, 6. b

Čarobna kreda

Nekoč, pred davnimi časi, sta živela kralj in kraljica. Imela sta devet hčera. Nekega dne je njuna najmlajša hči odšla na sprehod. Prišla je do gozda in se je odločila, da bo odšla še malo po gozdu, nato pa je prišla do koče in se vprašala, od koga je ta koča in potrkala. Odprla ji je velika in zlobna čarovnica, samo potegnila jo je in bila je že v kletki.

Minili so trije dnevi in tri noči. In nekega dne je kraljica odšla v sobo najmlajše hčere. Po celi sobi jo je iskala, a nikjer je ni bilo. Odšla je do kralja in mu vse povedala. Kralj je naročil hčeram, naj jo gredo iskat. Vsem hčeram sploh ni bilo mar, ni se jim dalo, a jim je oče ukazal, naj gredo.

In je prva odšla po svetu, iskala je tri dni in tri noči, a sestre ni našla. Tako je odšlo tudi šest drugih hčera. Ostala je še samo ena, ki ji je bilo mar, ker je bila pogrešana njena dvojčica. Iskanja se je tako razveselila in takoj odšla na pot. Nekaj časa je hodila, dokler ni prišla do starčeve koče. Starec jo je vprašal, koga išče, in odgovorila je, da najmlajšo sestrico. Starček jo je usmeril proti gozdu. Spet je hodila, ampak zdaj že sedem dni in sedem noči, in prišla do čarovničine koče. Oče ji je dal čarobno kreda, že preden je odšla. Potrkala je na vrata in takoj ko je čarovnica odprla vrata, jo je počekala po telesu, da se je spremenila v ključ, v katerem je bil še en majhen ključ in s tem ključem si lahko odklenil kletko, v kateri je bila sestrica. Ko sta lepo prišli domov do gradu, jo je oče pohvalil, da jo je našla.

In tako so živeli srečno do konca svojih dni. Počil je lonec in pravljice je konec.

Sara Radovanović, 6. a

LISTARKA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela punčka po imenu Listarka. Prodajala je listke z nasveti in dobrimi mislimi. En listek je stal sedem dinarjev. Nekega dne pa je k Listarki pristopila stara gospa in jo prosila, če lahko dobi listek za tri dinarje. Listarka ji je dovolila. A starka listka ni sprejela. Starka je rekla: »Dobrega srca si, izvoli ta modri listek. Ima posebno moč: če ga trikrat prepogneš, te v trenutku odnese, kamor želiš. A pazi – čarobni listek lahko uporabiš samo enkrat.«

Deklica je pogledala na listek, na katerem je pisalo: »Pojdi do kralja Gorka.« Deklica je zaprla oči in že je stala pred gradom kralja Gorka. Ko je pogledala svoje roke, je ugotovila, da je listek izginil. Vstopila je v grad in po dolgih pisanih hodnikih šla do kraljeve spalnice. Tam je v postelji ležal kralj. Rekel je: »Bliža se moj konec, toda nimam otrok za naslednje kralje. Zato dam prestol junaku, ki mi prinese zmajevo lusko ter mi reši življenje.«

Deklica je šla z gradu. Pred gradom jo je čakal starček in ji rekel: »Izvoli, tukaj imaš roza listek. Z njim se lahko spremeniš v katero koli žival. A le za nekaj trenutkov.« Deklica se je lepo zahvalila in šla naprej. Čez nekaj časa je pogledala na listek in na glas rekla, da se hoče spremeniti v geparda, da bo hitrejša. In v istem trenutku je postala gepard. Potem je kot blisk stekla do zmajeve jame. Tam je srečala zmaja in v istem trenutku je postala spet deklica. Zmaj ji je rekel, da mora, če želi njegovo lusko, rešiti uganko, ki se glasi: »Kaj imajo revni, česar bogati nimajo?« Listarka je nekaj časa razmišljala, nato pa glasno spregovorila: »Odgovor je nič!« Zmaj jo je pohvalil in ji dal rumeni listek ter dodal: »Ta listek ti priča tri stvari, zato bodi pazljiva.«

Deklica si je zaželela kočijo s konji, da jo odpeljejo v grad. Ko je prispela do gradu, si je zaželela zmajevo lusko. Odnese jo je h kralju in si kot tretjo željo izbrala zdravilo za kralja. Tako je Listarka postala naslednja kraljica. Kdo ve, mogoče še danes kraljuje.

Ema Žugman, 6. a

SLAPOVI IN JEZERA NA GORENJSKEM

Voda je zelo pomembna za ljudi in živali. Najdemo jo v treh agregatnih stanjih, to so trdnem, tekočem in plinastem stanju. Z vodo moramo ravnati varčno.

Bil je lep poletni dan. Z družino smo se odpravili na izlet na Gorenjsko. Odločili smo se, da bomo v treh dneh obiskali vse večje vodne znamenitosti na Gorenjskem. Prvi dan smo obiskali Bled in Bohinj. To sta največji jezera v Sloveniji. Bohinjsko jezero je bilo zelo mrzlo. V Blejskem jezeru pa se je dalo kopati. Tudi jezero Jasna in Blejski vintgar sta bila zelo hladna. Tam se ni nihče kopal. Obiskali smo tudi nekaj slapov in rek. Za vse je značilno, da imajo zelo čisto in skoraj ledeno vodo. Nekateri slapovi pozimi celo zmrznejo.

Zadnji dan smo se odpravili tudi v gore. Ker smo šli zelo visoko, smo tu in tam naleteli na sneg in led, kljub temu, da je bilo poletje. Pozimi je v gorah veliko snega, ki se spomladi in poleti tali in v obliki rek in potokov teče v dolino in do morja. Od rek mi je bila najbolj všeč Soča. V Soči smo videli ribo, posebej znana je soška postrv. Ta živi tam, kjer je res čista voda. Vodo iz Soče smo lahko tudi pili, ker ob tej reki v zgornjem delu ni nobene tovarne ali mest. Od slapov mi je bil najbolj všeč slap Savica, iz katerega teče potok Savica.

V šoli smo se učili, da je voda v naravi vedno kroži. V gorah se tali sneg in v obliki reke ali potoka teče v jezero ali morje. Ta izhlapeva v zrak in se kot dež ali sneg spet vrne na zemljo. Gorenjska jezera in slapovi so mi bili zelo všeč in zanimivi.

EVA BAUMAN, 5. a

ZA VSAKEGA OD NAS OBSTAJA PLEME – BENJAMINOVA ZGODBA

Kaj pomeni, da za vsakega od nas obstaja plemo? Plemo je lahko kjerkoli, v resničnem svetu ali v čarobnem gozdu. Tudi v zgodbi Lisičja luna, ki jo je napisala Maša Ogrizek, smo spoznali plemo. Sestavljajo ga Zoja, Artur, Benjamin in Sofija. Poznaš to zgodbo? Če je še ne, jo boš pa zdaj.

Zgodba Lisičja luna se dogaja v jesenskem času, v resničnem svetu in čarobnem gozdu. Čarobni gozd je drugačen od resničnega. V njem starka, imenovana Ta rogata, skrbi za pripravo otrok, da postanejo svete živali. Spoznamo pa tudi varuhe, to so rogati ptič, hodeča riba, ognjeni metulj in krilata košuta, ki skrbijo za varnost otrok, varujejo gozd in ob vsaki polni luni rešijo otroka, ki je skoraj umrl.

Kot že veste, v tej zgodbi spoznamo štiri otroke, Benjamina, Arturja, Sofijo in Zojo. Pogledimo se v Benjaminovo zgodbo: kako in zakaj se je znašel v čarobnem gozdu? Benjamin je občudoval lunin odsev na vodni gladini, a mu je spodrsnilo in je padel v mrzlo reko. Ko je začel toniti, ga je na površje vzdignila hodeča riba in ga prinesla v čarobni gozd.

Hodeča riba se imenuje Brez časa, kar pomeni, da časa ne moremo prevrteti nazaj oz. ga ne moremo prestaviti. Brez časa je varuhinja voda, to pomeni, da vlada vodi, v tem primeru reki časa.

Benjamin je krhek, preplašen in miren. To izvemo, ko ostane sam na drugi strani reke. Je pa tudi bil užaljen, ko ga je Artur želel pustiti na drugi strani. Beseda Benjamin pomeni najmlajši. In Benjamin je v tem plemenu najmlajši in s tem tudi najmanj močan in najbolj krhek. To se vidi, ko je npr. zaspal v hišici na dan pobega in ker med pobegom ni mogel več hoditi, ga je Medeja nosila. Ni bil tako hraber kot ostali in po prvem pobegu iz čarobnega gozda so se razšli, ker so izgubili zaupanje drug do drugega. Takrat se je Benjamin raje igral z mlajšimi otroki. Da je preplašen, miren, manj močan in hitreje

utrujen, je povezano z značilnostmi zajčka, v katerega se Benjamin spreminja.

Do ostalih otrok-živali je prijazen in pravičen, ni požrešen ali pohlepen in rad pomaga. Nikoli jih namreč ni prizadel in ni sam pojedel vse hrane. Pri pobegu je na primer skočil v rov, sledil medvedki in jim risal pot do Zojinega doma. Benjamin tudi ni bil sebičen do ostalih ter ni prelomil svojih obljub.

Z Benjaminom imava več podobnosti kot razlik. Oba sva najmlajša v nekaterih skupinah, rada pomagava in sva prijazna do ostalih. Do nekih stvari nama je mar; Benjaminu je npr. bilo mar, da bi prišli domov, meni pa je mar za mojo družino. Oba sva najmlajša, včasih nisva dovolj močna in pa ne moreva povedati ljudem stvari direktno v obraz. Razlikujeva pa se po videzu, Benjamin je bolj plašen in miren kot jaz, sama pa sem mogoče bolj pazljiva kot on, saj ne bi šla gledat lune v gladino ali pa bi bila pri tem previdnejša.

Tisti dan, ko je bila polna luna in so otroci-živali pobegnili, je starka vsakemu od njih podarila neko modrost. Benjaminu je podarila pero. Povedala je tudi, da se s tem peresom samostojno odločaš in da z njim poletiš. Benjaminu je pero pomagalo, ko je bil v čarobnem svetu z Medejo-medvedko, saj si ga je zataknil v gumbnico in je poletel k prijateljem. Ta starkina modrost zame pomeni, da se moraš včasih vseeno odločati samostojno oz. pomisliti s svojo glavo ter da tako postaneš hrabrejši.

Da za vsakega od nas obstaja plemo, pomeni, da ima vsak svojo skupino, v kateri se počuti prijetno in varno. V svojem plemenu se je tudi Benjamin počutil varnega in enakovrednega. Zgodba Lisičja luna po mojem mnenju sporoča, da si boš vedno našel plemo, s katerim se boš družil, in da moraš razmišljati s svojo glavo.

Tiana Marija Nikl, 7. a

ZA VSAKEGA OD NAS OBSTAJA PLEME – ARTURJEVA ZGODBA

Vsak od nas je pripadnik nekega plemena, na primer v šoli, v službi, doma, med prijatelji. Torej vsak spada v določene skupine, ki jih spoznavamo skozi celo življenje. Vsak dan lahko postaneš član drugega plemena in tako so tudi navadni otroci v knjigi Maše Ogrizek Lisičja luna bili čez noč rešeni iz svojih nesreč in postali pripadniki novega plemena iz čarobnega gozda.

Knjiga Lisičja luna se odvija večinoma v čarobnem gozdu, kjer starka Ta rogata pazi na otroke in jih poučuje ter pripravlja na to, kako je biti sveta žival, v katero se spreminjajo. Otroci so v gozdu dva meseca, torej dve polni luni od njihovega prihoda. To noč, ko so prišli v gozd, se je vsakemu od otrok-živali zgodila nesreča, a vsakega od njih je tudi rešil eden od varuhov čarobnega gozda, saj je bila polna luna. Varuhi torej rešujejo življenja otrok ob polni luni ter jih v čarobnem gozdu tudi varujejo in jim pomagajo.

Eden od otrok, ki so pristali v čarobnem gozdu, je tudi Artur. Artur ima zelo strogega očeta, ki ga je učil samoobrambe in preživetja. Nekega dne pa je kar zbežal, ker ga oče ni pustil na zabavo za noč čarovnic. Tako je nekega večera sedel ob reki v gozdu in nanj je padlo zaklonišče. Rešila ga je krilata košuta ter ga odnesla v čarobni gozd.

Krilata košuta ima ime Brez skrbi. To ne pomeni, da je nikoli nič ne skrbi, saj življenje brez skrbi ne obstaja. To pomeni, da moramo vedno poslušati notranji glas, ki nas vodi, ter se umiriti in se situacije lotiti z mirnega.

Artur se je spreminjal v dihurja, saj je bil doma nezaželen, kot so dihurji, deloval je pa tudi nadležen, saj se velikokrat vsiljuje v pogovore ali pa le preveč govori. Dihurji so tudi drzni in včasih tudi gledajo le na svoje dobro. Takšen je tudi Artur, saj ga je tako naučil oče. To lahko vidimo po tem, ko je pri prvem poskusu pobega iz čarobnega gozda hotel Benjamin pustiti samega, sebe pa rešiti.

Njegov odnos do ostalih otrok-živali je mešan. Do Zoje je na primer zelo prijazen, saj mu je po vsej verjetnosti všeč, kar je razvidno takrat, ko ji da beležko ter pero. Je pa včasih tudi nesramen ter gleda le nase, saj je bil pri prvem pobegu zelo sebičen do Benjamin in ga želel pustiti samega. Ta odnos je tudi popravil, tako da je Benjaminu pomagal najti skrivališče. Delež k svojemu plemenu prispeva s svojim spretnim izdelovanjem in kreativnostjo.

Med Arturjem in mano je veliko razlik, a tudi podobnosti. Oba sva na primer ustvarjalna, Artur je izdeloval kipce, jaz pa v svojem prostem času izdelujem izdelke iz lesa. Oba sva tudi iznajdljiva, Artur se je moral znajti pri preživetju v naravi, vem pa, da bi se znašla tudi sama, saj se tega učimo na gasilskih taborih. Nisva si pa niti malo podobna po zunanjem izgledu, prav tako jaz ne bi nikoli pustila prijatelja samega, kot je Artur Benjamin.

Starka je Arturju povedala modrost, ki se glasi tako: »Včasih branimo svoje telo, drugič svoja mnenja in vrednote.« Točno tako je v življenju, moraš se znati postaviti zase, na lep način, včasih pa tudi zgrda, in vedeti moramo, kje so meje. Braniti moramo svoje mnenje in tudi svoje telo.

V knjigi Lisičja luna najdemo veliko življenjskih napotkov, eden izmed njih je tudi ta: vsi smo različni, a še vedno smo lahko v istem plemenu.

Klara Nikl, 7. b

KOVAČ

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je živel mladenič, ki je želel postati kovač. A na vasi, kjer je živel, ni bilo nobenega kovača, ki bi ga učil tega poklica. Mladenič je na domači kmetiji pasel ovce. Nekega dne je sredi travnika našel knjigo. Ovce je odpeljal domov in jo začel brati.

Bral je še pozno v noč in točno na sredini knjige našel kraljestvo, kjer iščejo kovača. Razmišljal je: »Tam se lahko vse naučim.« To je šel povedat materi, ki mu je to vsekakor poskušala prepovedati. Čez nekaj dni se je mladenič izmuznil iz hiše. S seboj je vzel orožje, orodje in iz knjige strgal zemljevid.

Hodil je sedem dni in sedem noči, ko se je naenkrat znašel pri neki stari hišici. Tam je živel stoletni starček.

»Pozdravljen, mladenič, kam pa kam tako hitro?«

»Kovač želim postati, a na žalost ne znam ničesar.«

»Jaz ti lahko pomagam. Nedaleč od tod poznam staro ženico, ki ve pravzaprav vse, kar jo vprašaš. Samo ne hodi v bližnje kraljestvo za kovača.«

»Zakaj?« vpraša mladenič.

»Jaz sem poskusil iti tja za krojača, a brez sreče. Tudi vseh mojih dvanajst bratov je poskusilo, a brez sreče.«

»Nič ne skrbite, bom že zmogel. Hvala za pomoč in se vidiva, ko bom kovač.«

Mladenič se je odpravil naprej k starki. Prišel je do bele hišice tik ob robu gozda.

»Nekam čudna mi je ta hišica,

« si je mislil.

Ko je potrkal in vstopil, ga je strašna čarovnica povlekla k sebi. Hotela ga je začarati. A tik preden je odšel od starčka, mu je ta dal ključ za srečo, če bo res postal kovač. Ta ključ je bil čaroben. Z njim je napoj, s katerim ga je hotela začarati, preusmeril v čarovnico in postala je žaba. Mladenič je zbežal in končno našel staro ženico. Povedala je, da o kovačiji ne ve prav ničesar: »Res mi je žal.«

»Ah, nič zato.«

Mladenič je nadaljeval pot in prišel do kraljestva. Stopil je pred vrata in kar naenkrat mu je šinilo v glavo vse o kovaštvu in še več. Vse naučeno je pokazal cesarju.

»Odlično, lahko si izbereš eno od mojih treh hčera.«

Mladenič si je izbral najlepšo, z zlato krono in obleko.

»Lahko si kovač v mojem kraljestvu,« je rekel kralj.

Mladenič je odvrnil: »Bom delal raje kot kovač v domači vasi.«

Cesar mu je dal pol svojega premoženja.

Ko sta se z ženo vračala domov, je mladenič zaklical: »Starček, hvala za ključ. Imam ženo in še kovač sem postal!« Ko je prišel v svojo vas, si je uredil svojo kovačijo in zgradil hišo. Delal je najlepše stvari od vseh kovačev, ki jih je vas poznala. Skupaj z ženo sta živela srečno do konca svojih dni.

Neža Zorec, 6. a

PRIJATELJSTVO JE ZAKLAD

Prijateljstvo je zaklad, ker ti prijatelj vedno stoji ob strani in ti pomaga. Zgodba Ananas je delo slovenskega pisatelja Bogomirja Magajne, ki se je rodil leta 1904 in umrl leta 1963. Ananas govori o velikem prijateljstvu in velikem žrtvovanju.

Osrednja oseba je Marijo Morel, ki živi na podstrešju starega bloka v Trstu. Oče ga je zapustil, mama pa ga vsak dan tepe, ker jo spominja na očeta. Zgodba se dogaja v Trstu pred približno sto leti.

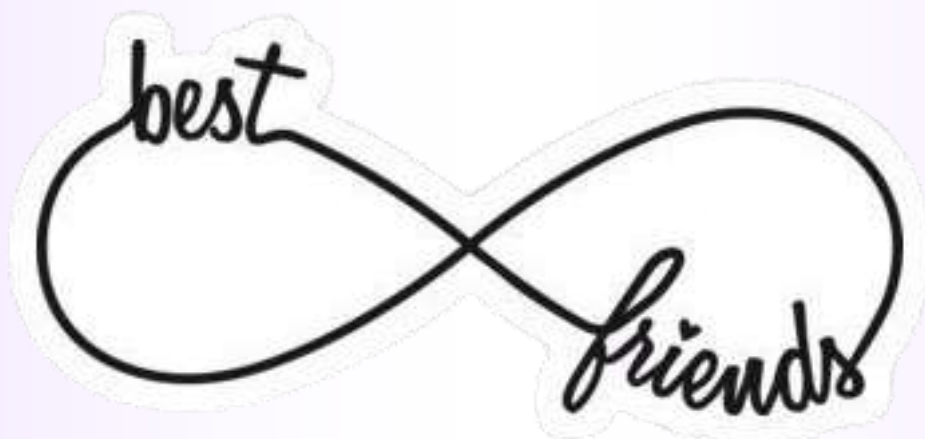
Za tamkajšnje otroke bi bil pravi raj na zemlji, če lakota ne bi obstajala. Premagujejo jo tako, da beračijo za nekaj denarja, da si lahko kupijo kruh. Včasih celo kdo ne poje celega sadeža do konca in ga odvrže, da ga lahko ti otroci pojedjo. Ali pa se kakšen sadež pokvari in ga ljudje vržejo v kanal. Prijatelji se takrat z vsem veseljem poženejo v vodo po sadje.

Nekega jutra so Marija zbudile stenice. Hitro je zbežal ven, da ga mama ni našla. Šel je na pomol. Do njega je prišel zamorec in mu podaril največji ananas, ki ga je imel pri sebi. Marijo je razmišljal, če bi ananas dal mami. Toda ona bi ga prodala, Marijo pa ne bi dobil niti lepe besede. Potem se je spomnil na tovariše. Pojedel je polovico ananasa, drugo polovico pa je prihranil za prijatelje. Ko so pojedli ananas, so gledali na trg in si želeli še več ananasov. Odločili so se, da bo Marijo branjevki enega ukradel. Marija ni videl nihče, a branjevka je tatvino takoj opazila in poklicala stražnike. Ker so otroci začeli bežati, jih je straža lažje ujela. Odpeljali so jih v stražnico. Tam so jih izprašali, kdo je kradel. Sumili so, da je kradel Marijo. Nato si je Peter Lovrin v glavi rekel, da Marija mati vsak dan pretepe doma in na glas je rekel, da je kradel on. Tovariše so izpustili, Peter pa je moral ostati. Zelo so ga pretepli in mu grozili s poboljševalnico. Ko so ga izpustili, so mu fantje podarili tri pomaranče, ki so jih priberačili, Marijo pa ga je močno objel.

Petrovo dejanje je bilo zelo pogumno in prijazno. Jaz bi bila zelo hvaležna, če bi kdo storil kaj podobnega zame. Prijateljstvo je bilo prikazano s tem, da so si vsi vse delili in to je bilo njihovo edino pravilo. Najlepši dogodek je bil, ko se je Peter Lovrin žrtvoval za Marija, zato se strinjam z naslovom spisa, da je prijateljstvo zaklad.

Zgodba Ananas je zelo lepa, saj so bili prijatelji zelo prijazni drug do drugega, kar pa ne velja za Marijeve starše, saj ga je oče zapustil, mati pa ga je vsak dan doma tepla. Prijateljstvo je največji zaklad, zato ne smemo nikdar pozabiti nanj in ga izgubiti. Najboljši prijatelj je tisti, ki potegne najboljše iz tebe.

Ema Žugman, 6. a

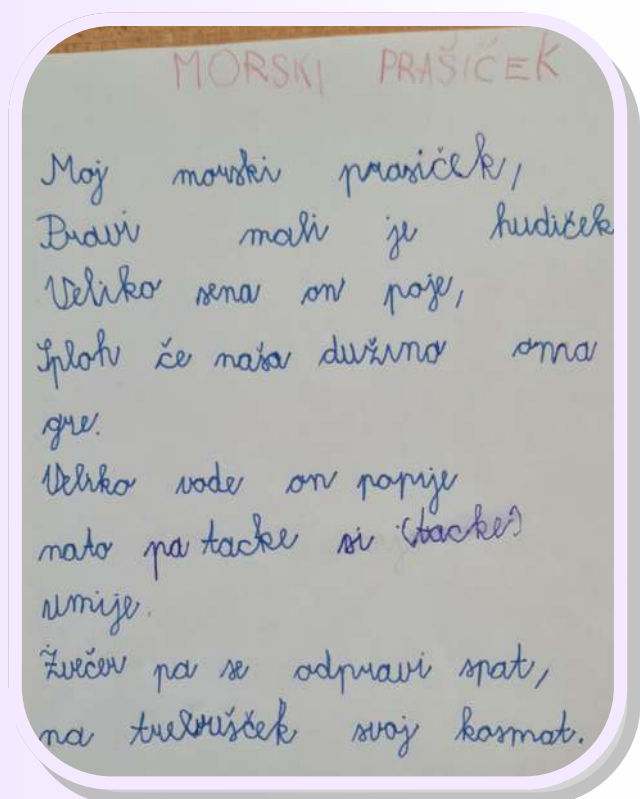
TI TELEFONI ZASVOJENI

Nekoč je bil en telefon. Ta telefon ni bil navaden telefon, bil je nekaj posebnega. Srečen je bil, ko je zasvajal ljudi.

Zasvajal jih je tako, da je skočil pred uporabnike telefona in vklopil kratke zanimive videoposnetke ali igre. Bolj so bulili v ekrane, bolj je bil srečen. Ko so nehali gledati v telefon, je bil zelo jezen. Potem je poklical svojo prijateljico tablico in sta skupaj zasvajala otroke. Skupaj sta bila še bolj uspešna. Ko sta zasvojila vse otroke, sta pričela zasvajati še starše. Uporabljala sta novo strategijo. Telefon je skočil pred starše, potem še tablica za starše in jih skupaj vse zasvojila. Predvajala sta jim Facebook in druga družabna omrežja. Ko sta zasvojila že veliko staršev, je tablica vprašala, kaj bosta sedaj. V tistem trenutku se je telefonu spraznila baterija in nihče ga ni dal polniti. Tablica se je ustrašila, da bo premalo zasvojenih in tako je začela zasvajati še dedke in babice. A kmalu zatem se je tudi njej spraznila baterija in zasvajanja je bilo konec.

Še dobro, da se je to zgodilo, kajti ljudje so se prebudili iz zasvojenosti in elektronske naprave so spet služile svojemu namenu.

Žiga Vnuk, 4. c

ČUDEŽNI HLADILNIK

Nekoč je živel hladilnik, ki je želel zavladati svetu.

Nekega dne je hladilnik pojedel svojega lastnika in odšel na ulico. Tam je pojedel vse ljudi, ki jih našel. Ljudje so se poskrili, ampak hladilnik jih je vse našel in pojedel. Ko je vse pojedel, je šel v drug kraj in tako nadaljeval. Ampak v tistem kraju, kjer je živel hladilnik, se je nek človek dovolj dobro skril, da ga hladilnik ni našel. Odšel je za njim, da bi ga poiskal. Po dolgem času ga je zagledal in se je skril. Odplazil se je do njega in ko je hladilnik pogledal vstran, ga je človek izklopil. V tistem trenutku je hladilnik izbruhal vse ljudi, ki jih je pojedel.

Od takrat dalje si ta hladilnik ni več želel zavladati svetu, ampak je postal čisto običajen hladilnik, ki je hladil hrano in pijačo za ljudi.

Timotej Lorenčič, 4. c

TRGOVINA V NEDELJO

Trgovina v nedeljo
 vrata zapira,
 pesmice piše
 in zraven ilustracijo nariše.

Razmišlja o ropu sosednje banke
 ali pa bi raje odšla na Karavanke.
 V kopeli rada je zelenjavo,
 včasih pa spije tudi kavo.

In trgovina zvečer zaspi.
 Zjutraj, ko se zbudi,
 čaka na uro,
 da delavcem zazvoni.

Neža Zorec, 6. a

Žiga Gorenak, 2. a

BASNI

LEV IN OVCA

Nekega dne se je ovca pasla na travniku in uživala v toplem vremenu. Videla je, da se ji počasi približuje pastir, ki ga ni rada videla. Vedno si je želela biti svobodna, a jo je bilo preveč strah pobegniti. Enako si je mislil lev, ki je bil v živalskem vrtu zaprt že vrsto let.

Ko je ovca naslednje jutro prišla na travnik, si je rekla: »Danes bom pobegnila. Rada bi živela svobodno.« In to je tudi storila. Preden se je zmračilo, se je poslovila od svoje družine in pobegnila v bližnji gozd. Bila je srečna, ampak bilo jo je tudi malo strah. Tisto noč se je tudi lev odločil, da pobegne. Rekel si je: »Želim začutiti svobodo. Ko se bo zmračilo, bom pobegnil iz tega zapora.« In to je tudi storil. Tekel je tako dolgo, dokler ni prišel do majhnega, mirnega travnika, na katerem je mirno zaspal. Oba sta slednjič pristala v istem gozdu, ampak tega nista vedela.

Naslednje jutro je ovco zbudilo glasno renčanje. Približeval se ji je volk, da bi jo pojedel, a v tem trenutku je lev prišel z drugega konca gozda. Z glasnim rjojenjem je pregnal volka proč. Ovca se mu je zahvalila in ga vprašala, kako se je znašel v gozdu, saj je vendar divja žival. Lev ji je odgovoril: »Hočem živeti svobodno življenje.« Ovca mu je rekla: »Tudi jaz sem pobegnila od doma, da bi bila svobodna.« Oba sta se nasmejala in skupaj odšla na pot. Tako kot pravijo: v nesreči spoznaš prijatelja.

Inaya Grinaver, 7. a

ZAJEC IN OSEL

Nekega dne je prišel zajec do osla, ki je zdolgočaseno hodil sem ter tja po travniku. Zajec je rekel oslu: »Le poglej se, kakšen si! Ali ne vidiš, da te lastniki izkoriščajo? Si velik, siv, grd in vsako jutro moraš po vodo v vas, nato prideš nazaj in se dolgočasiš.« Zajec se je grdo jezil na osla, a osel se ni znal braniti, zato mu je rekel: »Ja kaj pa naj? Nisem tako majhen, hiter in prisrčen kot ti. No, saj za nekaj pa sem, a ne?« Zajec se je hinavsko nasmehnil in rekel: »Ne, nimaš pojma. Samo poglej mene, kako lep, majhen in hiter sem. Zelo hitro se lahko izognem nevarnosti in ljudem. Predvsem pa sem zelo svoboden.« Zajec se je smejal in odšel, osel pa je ponižano gledal v tla.

V naslednjih dneh se je med živalmi začelo govoriti, da na najlepšem hribu, na najlepšem sadnem drevesu raste najlepši sadež in to je bila velika, sočna, mehka hruška. Ob pogledu na to hruško so se vsakemu cedile sline. Vse živali so si jo želele, a kaj, ko so bile vse premajhne. Tudi osel si je hruško neizmerno želel, zato se je tudi sam povzpел na hrib, da bi jo poskusil dobiti. Nenadoma je srečal zajca, ki je strmел v sadež, a ga ni dosegel. Potem je zajec pogledal osla in mu rekel: »Oooo, le poglej, kdo je tu! Moj najboljši prijatelj osel! Kako sem te vesel! Ali bi mi lahko pomagal in me dvignil, da si utrgam to sočno hruško?« Osel je odgovoril: »Ja kaj pa še! A zato, ker si me zadnjič tako zbadal in se mi posmehoval? Ti kar sanjaj!« Osel se je nato stegnil, utrgal hruško in jo pojedel.

Kdor visoko leta, nizko pade!

Lina Kop, 7. a

LJUBEZEN

Ko sem jo pogledal,
sem se takoj zagledal.

Šla sva v kino,
pred tem pa še v trgovino.
V kinu sva gledala film Dino
in se imela fino.

Ko nastopi poletje,
se mi v srcu vžge gretje.
Ko sva pila kokakolo,
sem pozabil na svojo smolo.

Sredi poletja
je veliko cvetja,
ki ga podarim tebi,
draga moja lepa.

Tjaš Svržnjak, 7. a

PESEM ZA LJUBEZEN

Pišem ti pesem to,
ker zaljubljena sem sladko.
Na tebi vse mi je všeč,
ker zaljubljena sem do ušes.

Včasih se dobro razumeva,
drugič pa trmasto spogledujeva.
Rada te imam zelo,
ker ljubezen pač je to.

Včasih name malo pozabiš,
ker si možgane z igricami kvariš.
Ko se spomniš name,
me posladkaš s čokoladico zame.

Za konec še objem mi daš
in mi s tem polepšaš dan.
Tudi poljub mi daš
in postaneš ves posladkan.

Inaya Grinaver, 7. a

LJUBEZEN NA PRVI POGLED

Ko sem zagledal njene lepe oči,
v meni zavrela je kri.
Srce bije zelo,
z njo mi je lepo.

Na njej mi je všeč, da se družiti zna
in pred mano ni sramežljiva vsa.
Na prvo pomlad
dal sem ji svoj zaklad.

Ko sem rožo ji dal,
sem se z njo igral.
Ona je kul,
ker lepa je ful.

Ko sva šla na pico,
videla sva lepo ptico.
Ko v gostilni zaprli so dva lonca,
skupaj ostala sva do konca.

Gal Krušnik, 7. b

ČEBELICA IN ZLATA RIBICA

Čebelica je delala noč in dan za svojo kraljico. Nekega dne je vsa srečna nabirala cvetni prah, ko jo je naenkrat dohitela nevihta. Čebelica se ni mogla upirati, zato je pohitela do zavetja, a zapihal je močan veter in jo odnesel stran. Premetavalo jo je sem ter tja, naenkrat pa se je zaletela v kamen in omedlela. Ko se je zbudila, je hotela vzleteti, a ni mogla. Pogledala je svoje desno krilo in rekla: »Ojoj, zlomila sem si krilo, kako bom zdaj prišla domov?« Odločila se je, da bo morala nazaj domov hoditi. Na poti je v bližini zagledala slap z jezerom. Čebelica se je pogumno odpravila do njega. Tam je bilo vse mirno, jezero se je lesketalo in slap je šumel. Čebelica je kar naenkrat zaslišala pljus iz vode. Gledala je okoli sebe, a ni videla ničesar, zato je zakričala: »Je kdo tukaj?« Zaslišala je: »Ja, tukaj sem!« Čebelica se je ustrašila in zagledala zlato ribico pokukati iz vode. Ribica je rekla: »Zdravo, moje ime je Zlatka.« Čebelica ji je odgovorila: »Zdravo, ribica Zlatka, moje ime je Medeja.« Ribica je čebelico vprašala: »Kaj pa delaš tukaj, čebelica Medeja? Si se izgubila?« Čebelica je odvrnila: »Ne, nisem se izgubila. Zlomila sem si krilo, zato sem prišla prosit za pomoč. Bi mi ti lahko pomagala?« Ribica Zlatka je predlagala: »Lahko ti pomagam, ampak mi moraš narediti tri usluge. Prva je, da mi moraš najti hrano, druga, da mi moraš najti očala, ki sem jih izgubila, in zadnja, da mi najdeš prijatelja.« Čebelica je privolila, samo da bi lahko prišla domov. Najprej se je odpravila po hrano, ampak ni vedela, katero ima ribica rada, zato jo je vprašala: »Ribica Zlatka, katero hrano imaš najraje?« Ribica ji je odvrnila: »Veliko je je, moja najljubša pa so oreščki in sadje.« Čebelica se je lotila nabiranja. Kasneje je začela iskati Zlatkina očala. K sreči ji je ribica Zlatka povedala, kakšna so: zlata in okrogla, kot je ona. Ko je prišla do zadnje usluge, je ribica Zlatka rekla: »Joj, tale bo pa kar težka, se ti ne zdi?« Čebelica Medeja pa je odvrnila: »Ne bo težko, saj sem ti prijatelja že našla.« Ribica jo je pogledala in se začudila: »Kako to misliš?« Čebelica ji je odgovorila: »V nesreči spoznaš pravega prijatelja.« Samo zaradi tega prijateljstva se čebelica Medeja ni vrnila domov.

DANES SEM JAZ MAMA

Dobro jutro, rano jutro,
že spet je ura šest.
Noč je bila prekratka,
grem na hitro nekaj snest.

Ah, otroci v šolo greste,
delate se, da ne veste.
Radi bi pogoljufali
in kar do desete spali.

Ej, otroci, a ste siti?

Ali so zobje umiti?

A imate za šolo vse?

Pazite, prevoz že gre.

Danes sem jaz mama,
kar pomeni - kuham sama,
perem, likam, in pomivam
ter kaj malega pošivam.

Vmes še k čebelam skočim
in naš velik vrt namočim.

Po kosilu pa sem taksi,

raje mini kakor maksi.

Pa je tu še nogomet,
a na to sem pozabila spet.

Ko odbije večerna ura
in spat gre naša zadnja kura,
takrat jaz si odpočijem,
ko otroke v snu pokrijem.

Celestina Breznik, 4. b

KRIŠTOF LAMBERGAR IN ERAZEM PREDJAMSKI – JUNAKA ALI STRAHOPETCA?

Zanima me, kdo je zares junak. Je lahko junak tudi nekdo, ki ubija ali pa se maščuje, kot sta to naredila Krištof in Erazem? No, to bomo izvedeli v tem spisu ...

Zgodbi o Krištofu in Erazmu se dogajata v približno istem času. Ljudska pesem Pegam in Lambergar se dogaja v 15. stoletju na Kranjskem in na Dunaju, kjer se Krištof bojuje s Pegamom. Erazem Predjamski pa je živel ob koncu 15. stoletja v Predjami. Nastopa v ljudski pripovedki Roparski vitez Erazem Predjamski.

Krištofova zgodba se je začela, ko je zlobni Pegam izzval cesarja, da v cesarstvu nima nobenega junaka, ki bi se upal z njim spopasti. Cesar je rekel, da ima Krištofa na Kranjskem. Mama je Krištofu svetovala, naj Pegamu odseka srednjo glavo. Krištof je prijezdil na Dunaj s tako hitrostjo, da je Pegamu pri jedi padla žlica iz roke. Dogovorila sta se, da se bosta bojevala na polju, da ju vsi vidijo. Trikrat sta se zaletela in tretjič je Krištof Pegama ubil. Na meč si je nataknil Pegamovo glavo in jo pokazal cesarju. V zameno pa je hotel imeti tri gradove na Kranjskem.

Tu pa je še zgodba o Erazmu Predjamskem. Erazem je iz maščevanja ubil gospoda Maršala in se zatekel v svoj grad. Ko se je skrival v gradu, je kmetom jemal pridelke in živino. Hodil je tudi izzivat glavarja Ravbarja, nato pa je nehote pustil sledi in tako ga je Ravbarjeva vojska našla. Začeli so ga obkoljevati, a jim ni uspelo priti na grad, Erazem pa je hrano dobival po skrivnem rovu. Erazem je vojakom pod gradom pošiljal hrano, včasih pa je poslal tudi svojega pisarja, da jih je pogostil. Vojaki so nato pisarja podkupili. Ko je šel Erazem na stranišče, jim je pisar posvetil in vojaki so namerili topove v straniščno okno. Tako je Erazem umrl.

Krištof in Erazem imata oba nekaj lepih lastnosti, nekaj pa tudi slabih. Krištof je na primer pogumen, saj se je sploh upal bojevati s Pegamom. Je tudi ubogljiv, saj uboga mamo, ko mu je svetovala, naj Pegamu odseka srednjo glavo, kar je tudi storil. Rad ima tudi živali, ker daje svojemu konju jesti najboljšo pšenico in piti rebulo. Je pa tudi slab, ker izziva Pegama, da se bo poročil z njegovo vdovo, bahal se je pa tudi s Pegamovo glavo. Je pohlepen, ker na koncu od cesarja zahteva kar tri gradove.

Erazem je prav tako pogumen, saj je na skrivaj hodil z gradu, čeprav bi ga lahko ulovili. Izzival je tudi vojake, ker jim je pošiljal hrano. Bil pa je tudi maščevalen, ker se je maščeval gospodu Maršalu.

Tako Krištof kot Erazem živita na gradovih: Krištof na gradu Kamen, Erazem pa na gradu v Predjami. Oba sta tudi nekoga ubila, Erazem iz maščevanja, Krištof pa v boju. Razlikujeta se po tem, da je Krištof na koncu dobil nagrado, Erazem pa umrl. Bližji mi je Erazem, ker živi na gradu, za katerim je jama.

Zdi se mi, da Krištof in Erazem nista junaka, saj junaki ne ubijajo in ne zahtevajo nagrade za to, kar so storili. Po moje sta bila bolj strahopetca kot junaka, saj nista storila prav nič junaškega.

Na koncu tega spisa sem ugotovil, da ni junak nekdo, ki ubija ali pa se maščuje. Junaki ljudem pomagajo v stiski, ne ubijajo in se ne bahajo.

Tjaš Svržnjak, 7. a

KRALJESTVO NESKONČNE ZARJE

»Samo oditi. Samo spremeniti – vse. Razpreti krila in odjadrati v novo, v prazno ...« Lahko res razpremo krila in odidemo neznano kam ali so to lahko počele le osebe v knjigi Modri otok? Kam so si želele leteti in zakaj?

Knjigo Modri otok je napisala pisateljica Irena Androjna. Zgodba je zelo zanimiva, sama sem jo rada brala. Najbolj so mi v romanu bile vseč osebe: kako so se obnašale in kako so bile v zgodbi prikazane. Vse v knjigi pa mi ni bilo vseč, npr. hitro skakanje med dogodki in Marisine misli, ki so se kar naprej pojavljale med tokom zgodbe.

Lena, Adrijan in Ernest so glavni liki romana, ki se spoznajo zaradi počitniškega tabora, ki ga skupaj obiskujejo med poletnimi počitnicami. Vsi trije raziskujejo v etnološki skupini. Med raziskovanjem pa se v dogajanje vplete tudi Marisa, ki se z vsemi dobro poveže, še posebej z Adrijanom.

Vsi štirje so si med sabo različni in so v knjigi drugače prikazani. Lena je prikupna deklica s pegicami, pšeničnimi lasmi, z modrimi očmi in vitko postavbo. Je zelo radovedna in brihtno dekle, saj vse, kar jo zanima, poišče v knjižnici. Lena ne zaupa Stiborju in Marisi, kasneje pa postane nezaupljiva tudi do Adrijana. Postane pa tudi hitro ljubosumna, kar se vidi, ko je jezna na Adrijana, ker se večino ma druži z Mariso. Lena ima z vsemi ostalimi dober odnos, razen z Mariso, ki je ne mara preveč zaradi njene obnašanja.

Adrijan je izgubil svojega najboljšega prijatelja Dejana v nesreči s kolesom in zaradi tega je zelo čustven in žalosten zmeraj, ko mora o tem govoriti. V zgodbi se mi je zdel tudi zelo pogumen, saj sledi Marisi na pečino. Rad pa tudi tvega, saj je odšel v portal za Mariso, da bi še enkrat videl prijatelja, četudi je vedel, da se ne bo mogel nikoli več vrniti. Adrijan hitro stke posebno vez z Mariso, saj jo v knjigi tudi poljubi. Hitro se pa ujame tudi z Leno in Ernestom, ki mu zmeraj stojita ob strani.

Ernest nosi očala in rad jé. V zgodbi je zvit, saj v tabor prinese stare mobilne telefone, da mu ni treba oddati svojega. Hitro se mu kaj zgodi in je neroden, saj si med hojo poškoduje gleženj. Zdel se mi je tudi zelo trmast, saj ni

želel samo sedeti s poškodovano nogo, temveč pomagati svojima prijateljema med delom. Ernest z dekletoma ne vzpostavi zelo dobrega prijateljstva, ga pa zato z Adrijanom. Že od začetka se dobro razumeta in si celo delita sobo v domu.

Marisa je lepa deklica s črnimi lasmi, olivno kožo in zelenimi očmi. Je domačinka z otoka, ki se mi zdi zelo skrivnostna, saj zmeraj nekaj nekomu prikriva in nerada govori o svojih problemih. Zdi se mi, da je zaprta vase. Obnaša se tudi zelo nesramno, saj ne pusti, da bi se Lena, Ernest in Adrijan peljali z njo v Darijevem avtomobilu k babici Milvi. Z Leno nimata pretirano dobrega odnosa, bolj se razume s fantoma, pri njiju tudi prespi tisto noč, ko pobegne od doma.

V knjigi se mi je zdela pomembna tudi Marisina mama Ksenija. Bori se za Mariso in bi zanjo naredila vse. Trdo dela v trgovini, da imata to, kar imata. Trudi se biti čim boljša mama in Marisi zmeraj stati ob strani, četudi brez partnerja. Marisin oče je namreč umrl, še preden se je Marisa sploh rodila, zato je Ksenija ostala sama z otrokom. Pri vzgoji hčerke ji pomaga tudi Milva, ki ima oljčni nasad in se rada ukvarja z zelišči. Kot mlada je delala na gradbišču na otoku. Milva pomaga trem otrokom pri njihovi etnološki nalogi, na koncu pa z njihovo pomočjo uniči kraljestvo neskončne zarje. Vsakemu od otrok da svarico, da bi jih zavarovala pred močjo kraljestva neskončne zarje. Zame sta Milva in Ksenija močni ženski in ne potrebujeta nikogar, da bi jima pomagal. Za Milvo sem se odločila, ker je prijazna, pomaga mladim etnologom in želi samo dobro na svetu ter uničiti kraljestvo neskončne zarje. Za Ksenijo pa sem se odločila, ker se trudi biti zmeraj nasmejana za Mariso in ji pomaga.

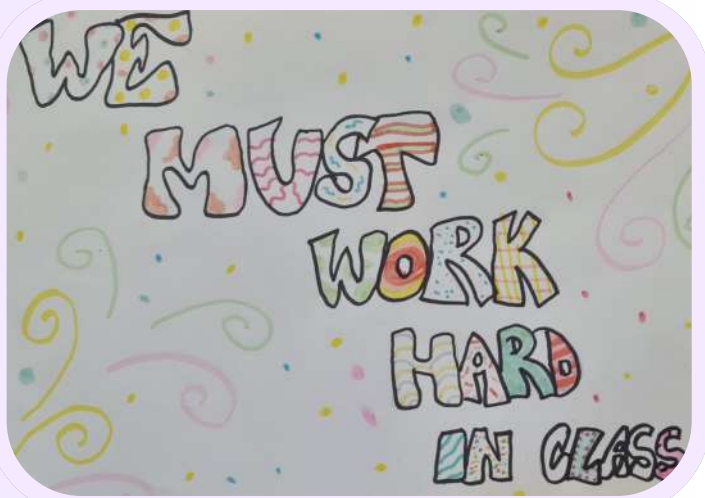
Kraljestvo neskončne zarje predstavlja prostor brez bolečin in skrbi. Obarvano je v oranžno-rožnate odtenke jutranje ali večerne zarje. Marisa in Adrijan si tako močno želita v ta svet, saj sta v življenju oba nekoga izgubila: Adrijan svojega najboljšega prijatelja, Marisa pa očeta. Adrijan si želi videti Dejana, da ne bi več občutil občutka krivde, ki se ga ne more znebiti. Marisa pa bi rada spoznala svojega očeta in zapolnila praznino, ki jo čuti v sebi.

Kraljestvo neskončne zarje si predstavljam kot lahkoten prostor brez ljudi, ki ti konstantno govorijo, kaj moraš narediti in kako bi lahko bilo boljše. Predstavljam si ga kot prostor, ki mu v mislih ali sanjah ne moreš uiti. To je prostor, kjer se združiš z ljudmi s podobnimi občutki, kot jih imaš sam.

Knjiga govori o svobodi, ki si jo želimo občutiti in jo čutiti za zmeraj, ob njej razmišljamo, kako živeti brez skrbi in slabe volje. Osebe v knjigi so prišle na poletni tabor, ki jim je prinesel nepozabno izkušnjo. Vsi lahko letimo, če si to le dovolj želimo, ključ do tega so samo sanje in brezmejna domišljija.

Hajdi Breznik, 8. a

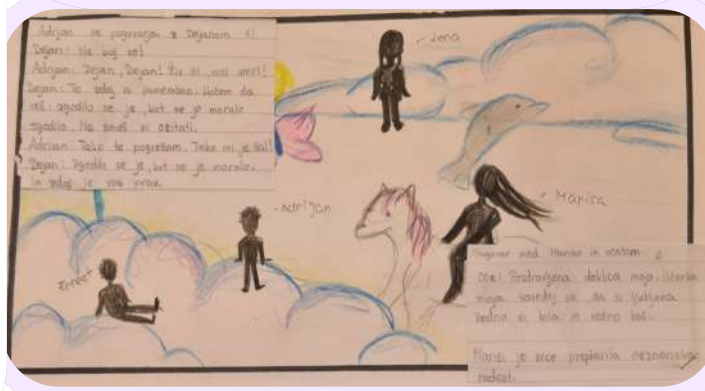
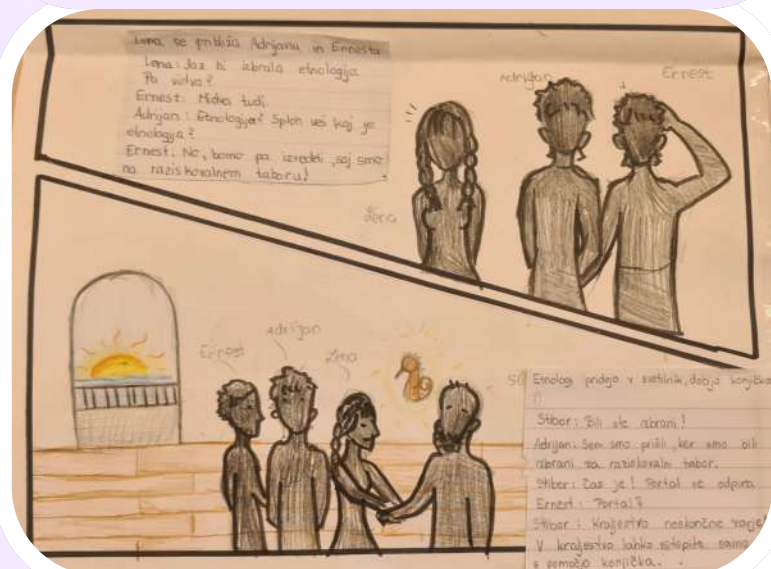
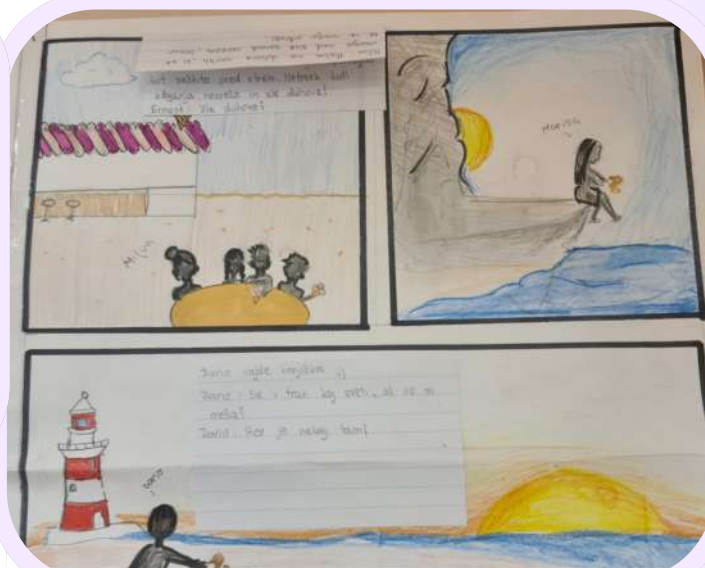
7. razred

6. razred

Klara Koprivnik

Klara Koprivnik, 9. a

LJUBEZENSKA

Ko sem jo zagledal,
sem se hitro v ogledalo pogledal.
Spraševal sem se, kje jo na samem dobim,
da si jo zase prisvojim.

Nato se domislim, da jo povabim na MacWrap
in jo tam povprašam za snep.

Ko sem zbiral pogum,
sem ji sledil kot kakšen vohun.

V šoli sploh nisem bil več zbran,
saj o njej sem razmišljal skoraj ves dan.
Bil sem nesrečen
in mislil, da ta občutek bo večen.

Potem sem zbral pogum,
sem nehal biti vohun.
Malo sem jo pobaral
in ji obljubil, da je ne bom varal.

Ko sem čakal na odgovor,
sem upal na dogovor.
Potem je rekla da,
jaz pa ves srečen: »To, ja!«

Izak Lorenčič, 7. b

LJUBEZENSKA PESEM

Srečala sem ljubezen,
ki se je spremenila v bolezen.
Spremlja me sreča,
ki bo ostala kipeča.

Ko te na hodniku pogledam,
se vate znova zagledam.
Ko šel si mimo mene,
sem se zaljubila v tebe.

Ko te zagledam z drugo,
mi živci delajo tristo na uro.
Ko povabiš jo v kino,
jaz z drugim imam se fino.

Sedaj pa si name jezen,
daješ le pogled mi bežen.
Ostala sva le znanca,
ker zaljubila sem se v tvojega bratranca.

Ana Rokavec, 7.

Zmaj

Nad mano je zmaj
šli bomo v kraj.
Šli bomo v park
in pogledat par.
Vidli smo prauga zmaja
ki poiz je Maja.
Maja so iskali vsi
in nato še uši.

Mila Zemljič, Zoja Vučković, Glorija Bauman, 2. a

Metulj

Vidli smo metulja
ki nosil je hragulja.
Na list odložil je hragulja
in srečal je metulja.
Nato začelo je deževati
in šli smo noter brati.
Naveličali smo se branja
in prišla je Manja.
Z Manjo sva se igrala
in se smejala.
In je risala
in nato še pisala.

Avtorice: Zoja, Glorija, Mila

Mila Zemljič, Zoja Vučković, Glorija Bauman, 2. a

BELA KAPICA (narobe pravljica)

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je živel Bela kapica. Nekoč se je Bela kapica igrala na vrtu.

Mama ji je rekla: »Na, tu imaš sok, kruh in namaz. Pojdi od doma in ne vračaj se več. »

Bela kapica je vprašala: »Zakaj? »

»Zato, ker se samo igraš, delaš pa nič. Zdaj pa spokaj!«

Bela kapica je bila zelo žalostna in je šla. tudi mamo je bolelo srce od žalosti.

Ko je Bela kapica dolgo hodila, je pred seboj zagledala kobilico.

»Kaj pa je?« je kobilica vprašala Belo kapico. Bela kapica je odgovorila: »Mama me je odgnala od doma, zato ker je rekla, da nič ne delam in da se samo igram. »

»Saj bo že,« je rekla kobilica. »Lahko prespiš pri meni, kmalu bo tema.«

»No prav,« je rekla Bela kapica. Ko sta prispeli, je že bila tema.

Kobilica je Beli kapici povedala, kje lahko spi. Naslednji dan se je Bela kapica odločila, da gre nazaj domov. »Še kobilici se zahvalim in grem nazaj domov,« si je rekla.

»Kobilica, kobilica!« je klicala Bela kapica. »Aaa, tu si!« je rekla Bela kapica.

»Kaj pa je?« je vprašala kobilica.

»Rada bi se ti zahvalila za prenočišče. Zdaj pa šibam domov,« je rekla Bela kapica.

»No, prav, pa na svidenje, Bela kapica!«

»Na svidenje, Kobilica, pa hvala za vse.«

Ko je Bela kapica prišla domov, je rekla mami: »Oprosti, od zdaj naprej bom samo delala.«

Mama je rekla: »Saj nisem resno mislila, da greš od doma.«

Imeli sta se lepo in živeli sta srečno do konca svojih dni.

Luka Lorenčič, 3. c

INTERVJU S COPRNICO ZOFKO

Novinar: Pozdravljeni vsi skupaj.

Novinar: Danes imamo na obisku coprnico Zofko. Torej, kako ste?

Zofka: Super sem.

Novinar: Super. V kakšnih odnosih ste z metlo?

Zofka: Včasih zna biti poredna, ampak jo imam vseeno rada.

Novinar: Kakšen čaj imate najraje?

Zofka: Čaj iz volčjih jagod.

Novinar: Lepo. Kaj delate v prostem času?

Zofka: Mežikam si z barvnimi očmi na steni.

Novinar: Koliko pa ste stari?

Zofka: Prejšnji mesec sem dopolnila 156 let.

Novinar: Vauv, vse najboljše.! Kaj pa imate za kosilo?

Zofka: Pečene žabe, par črvov in par muh. Za posladek pa imam močvirsko blato.

Novinar: Hvala, ker ste bili z nami in to je bila coprnica

Zofka. Lepo dan še naprej.

Tim Roškar, Jan Roškar, 5. a

Hajdi Breznik, 8. a

Zala Pšajd, 4. c

Sara Černi, 8. a

Zoja Novak, 3. c

Eva Murko, 4. c

Lan Vračko, 3. c

Jaka Vnuk, 8. a

Jan Roškar, 5. a

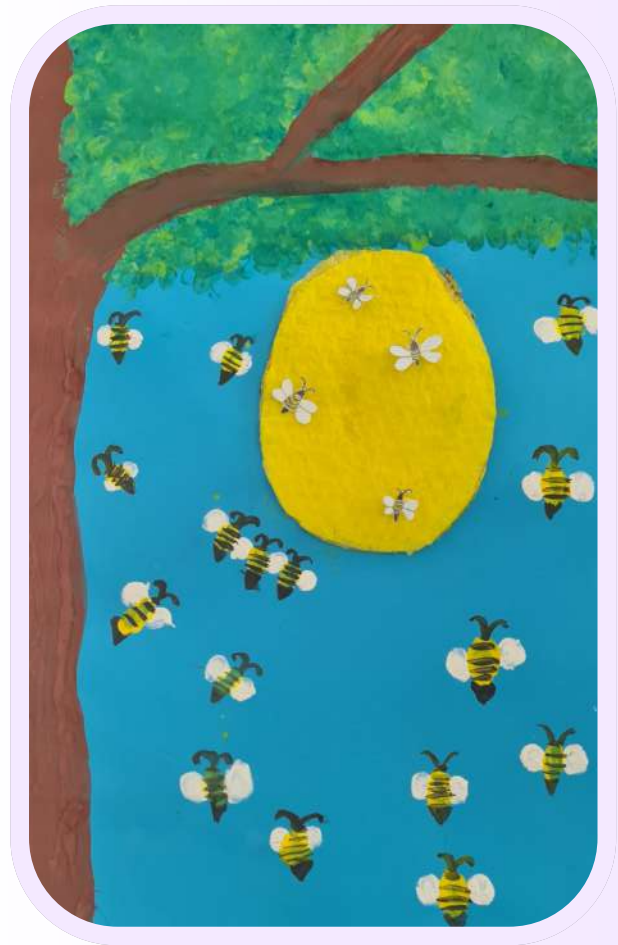
Tia Moleh Potočnik, Julija Simonič, 1. a

Izabel Novak, 4. a

Ana Kramberger, 7. b

Šanaja Bruher, Lara Župec, Lara Reher, Rok Knzuplež, 4. a

Učenci 3. b razreda

Neža Šijanec, 9. a

Klara Koprivnik, 9. a

Klara Koprivnik, Eva Ketiš, 9. a

Matevž Anej Nikl, 9. b

Lara Krajnc, Ana Hlebič Kraner, 9. b

Ela Kramberger, 9. b

Sara Radovanović, 6. a

Larisa Režonja, 6. b

Tinej Gutman, Jaka Vnuk, Svit Kos, Aljaž Plohl, 8. a

Ela Jančar, 6. b

Ela Bruher 6. a

Lana Žlaber, 6. a

Nuša Ornik, 6. a

Zoja Žižek, 6. b

Evelin Kolbl, 9. a

Ana Plohl, 7. b

Ana Murko, 7. b

Ana Rokavec, 7. b

Gregor Jančar, 5. a

Gal Krušnik, 7. b

Eva Zimic, 5. a

Ben Ljubec, 5. a

Filip Mihelič, 5. a

Tadeja Mikiš, 5. a

Lina Kop, 7. a

Sara Slaček, 7. b

Neja Vetršek, 7. b

Hajdi Breznik, Elli Žuran Rajšp, Sara Černi, 8. a

Tiana Marija Nikl, 7.a

Eva Bauman 5. a

Tim Roškar, 5. a

Nadja Gradišnik, 5. a

Lija Kop, 5. a

Mini ustvarjalnica

Tudi letos smo učenci imeli priložnost, da ponedeljkove popoldneve preživimo čim bolj ustvarjalno. Krožek Mini ustvarjalnica je obiskovalo 15 otrok. Nastalo je veliko okrasnih pa tudi uporabnih izdelkov: podstavke za lonček, jesenske živali iz odpadnih in naravnih materialov, božični in velikonočni okraski, boben na palčki, kaširane posodice iz blaga, vrtavke, šilt kape, pomladne cvetlice ... Ustvarjali smo tudi s travniškimi rastlinami in s preprostimi kockami. Sledili smo misli, ki pravi: če več ustvarjaš, se v tebi prebuja še več ustvarjalnosti. Tej misli bomo sledili vse do konca šolskega leta in tudi naprej.

Učenci krožka Mini ustvarjalnica z mentorico

Kajo Štefanec

RECEPT IZ TURISTIČNE NALOGE

ZDRAV PIRIN KRUH

0,5 kg polnozrnate pirine moke
20 dag mešanih semen
(sončnična, bučna, lanena)
1 zavitek pecilnega praška iz
vinskega kamna
1 žlička soli
1 žlica olivnega olja
0,5 l mineralne vode

PRIPRAVA:

Vse potrebne sestavine zmešamo z mešalnikom ali ročno. V podolgovat pekač za kruh damo peki papir in ga napolnimo z maso (ni kepasta kot kvašeno testo in ni čisto tekoča). Takoj postavimo za 1 uro vnaprej ogreto pečico na 200 stopinj.

Kako si lahko pomagaš, če v prehrano vključiš lan?

Lan je bogat je z beljakovinami (20 g na 100 g semena), oskrbi te tudi s pomembnimi minerali: z magnezijem in s fosforjem, pa tudi s cinkom, z železom in s kalcijem ter z vitamini B skupine. Vsebuje sicer velik delež maščob, a jih je kar 3/4 večkrat-nenasičenih, pretežno omega-3 maščobnih kislin ALA (alfa linolenska kislina), za katero so študije dokazale, da:

- znižuje holesterol,
- ima zaščitno vlogo pred srčno koronarno boleznijo in kapjo,
- pomaga normalizirati krvni tlak,
- lahko zmanjša tveganje za raka (prostate, dojke, pljuč in debelega črevesa),
- pomaga zmanjšati vnetja, ki sicer negativno vplivajo na imunski sistem, tako zniža tveganje za avtoimune bolezni, kot so revmatoidni artritis in psoriaza.

Še nekaj pomembnih dejstev o lanu:

- pripomore k lepši koži in lasem,
- zaradi povečanega volumna te nasiti, a z malo kalorijami, kar lahko izkoristiš pri uravnavanju telesne teže,
- vpliva tudi na uravnavanje nivoja glukoze in inzulina v krvi, kar olajša kontrolo diabetesa.

Lan hrani doda rahel okus po orehih, zato ga lahko dodaš tudi kruhu, pecivu, potreseš po enolončnicah in rižu, vegani ga pri peki uporabljajo kot nadomestek za jajca (1 žlica mletega lanu s tremi žlicami vode nadomesti 1 jajce).

Za poln izkoristek je treba laneno seme zmleti, saj ga sicer ne prebaviš. Ker pa postane mleto seme žarko že v 1 tednu, ga je najbolje mleti sproti, v kavnem mlinčku. In koliko ga lahko poješ? Zadoščata 2 žlici, posameznikom s povečanim tveganjem za bolezni srca se priporoča 5 žlic dnevno.

7 - 3 =

+ 2 =

+ 5 =

- 4 =

+ 1 =

6 + =

- 2 =

+ 4 =

- 2 =

+ 4 =

2 + =

- 5 =

3 =

3 + = 5

+ 4 =

+ 4 =

REŠI

DOPOLNI

